

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 330

De Juweelen Parvenu.

95

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: Bestelhuis voor den Boek- en Dagbladhandel.

DE JUWEELEN-PARVENU.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Sinds eenige dagen maakten de Londensche bladen, vooral die onder de hoogere kringen en door het volk werden gelezen, herhaaldelijk melding van de prachtige juweelen van den heer Archibald Hunter, Crown Street, Wimbledon, een voorstad van Londen.

Archibald Hunter behoorde tot die Engelschen, die gedurende den wereldoorlog een verbazend groot fortuin bijeen hadden weten te garen, en dit gaarne, op allerlei wijze aan de groote klok hingen.

In het jaar 1914 was hij nog maar een simpel kruideniertje, pas getrouwd met een allerliefst vrouwtje, zelve de dochter van een grutter, die aldus in zijn schoonzoon een concurrent te meer kreeg.

Het had echter niet lang geduurd, of Hunter had zich connecties weten te maken, die hem aan een paar zeer voordeelige leveranties aan het leger geholpen hadden.

Dit was de eerste schrede geweest op den weg naar rijkdom.

Het bescheiden kruidenierswinkeltje had al spoedig plaats moeten maken voor een groote zaak aan een der voornaamste straten, met geweldige spiegelruitent, en verbazend veel verguldsel aan de breede pui, en deze winkel had op zijn beurt spoedig genoeg geen doel meer, want de zaken, welke Hunter ging drijven, hadden niet veel meer uitstaande met zijn vroeger beroep.

Hij deed den winkel dus met groote winst van de hand, en werd groothandelaar.

Hij deed in meel, in graan, in suiker, in jam, en in alle mogelijke levensmiddelen, die voor legergebruik geschikt waren.

Het duurde geen drie jaren, of Archibald Hunter kon met recht zeggen, dat hij „er was”!

Zijn fortuin was met fabelachtige snelheid aangegroeid, en het scheen wel, of vrouw Fortuna hem

tot haar bijzonderen gunsteling had uitverkoren!

Alles wat hij ondernam, slaagde; hij leek wel begiftigd te zijn met een zesde zintuig, dat hem waarschuwde, wanneer er in het bijzonder vraag zou zijn naar een of ander artikel.

Daar sloeg hij dan snel groote hoeveelheden van in, om ze een maand of wat later weder met een ongehoorde winst van de hand te zetten.

En nu behoorde onze man tot die menschen met vrij geringe beschaving, die niet rusten, of de geheele wereld moet weten, hoe voorspoedig het hun toch wel in de wereld is gegaan.

Hij werd door een bijna ziekelijke begeerte gedreven, om zijn rijkdom wereldkundig te maken.

Het spreekt van zelf, dat het echtpaar dadelijk een fraai huis had betrokken zoodra de middelen dit veroorloofden, in een der breedste en schoonste straten van Wimbledon, en dat Hunter zich gehaast had, om zich al datgene aan te schaffen, waardoor men sinds lang gewend is, zijn aardsehen welstand aan den volke te verkondigen.

Hij kocht een paar van de duurste auto's, stak zijn chauffeur in een schreeuwende livrei, uit vrees, dat men hem anders niet van zijn kornuiten zou kunnen onderscheiden, huurde een loge in vier of vijf schouwburgen, kocht een racejacht, dat hem 8000 Pond Sterling kostte, en waarvan hij in stilte hoopte, dat het nog eens het beroemde jacht van den Thee-koning Lipton zou slaan, stelde zich in het bezit van een jachtterrein, ofschoon hij nooit van zijn leven een geweer had vastgehouden, en om de waarheid te zeggen, ook wel wat afkeerig was van de gevaarlijke liefhebberij, om met vuurwapens om te gaan, kocht een paar landgoederen, één in Schotland, en één op het eiland Whight, en stelde zich tenslotte candidaat voor het lagerhuis.

Maar dit alles was hem nog lang niet voldoende.

Als het maar even mogelijk geweest was, zou hij het liefst kaartjes hebben laten drukken, waarop, onder zijn naam, vermeld stond: „Multi-Millionair!”

En daar hij zelf inzag, dat dit wel wat al te bar zou zijn, zoo verzoon hij er iets anders op, om zijn rijkdommen voor ieder in het oog te doen springen.

Hij had natuurlijk een collectie prachtige juweelen, die door kenners op een waarde van ten minste 30.000 Pond Sterling werden geschat.

Daar het natuurlijk geen zin had, die kostbare

steen in een kistje in zijn brandkast te laten staan, daar dan de buitenwereld wel eens niet aan hun bestaan zou kunnen gelooven, en het aan den anderen kant ook bezwaarlijk aanging, de juweelen voor een der ramen van het groote huis te Wimbledon ten toon te stellen, zoo verzoon Hunter het volgende, trouwens zeer eenvoudige middel:

Hij hing de juweelen zijn vrouw aan het lichaam!

En dat niet een enkele maal, bij gelegenheden van groote bals, of schitterende partijen, maar steeds en overal, uitgezonderd misschien, wanneer zijn jonge vrouw zich binnenshuis bevond, en er toch niemand was, om de oogen uit te steken!

Maar anders droeg zij de gansche vracht schitterende diamanten en kostelijke paarlen bij iedere gelegenheid, op haar „jour”, in den schouwburg, onverschillig of zij een stuk van Shakespeare of een revue in het Hypodroom-Theater ging zien, bij alle diners in haar eigen huis of elders, op de renbaan, op Fancyfairs, op gecostumeerde bals, kortom, overal en telkens als het maar even ging.

En Hunter bereikte er dan ook het gewenschte resultaat mede.

Meer nog dan dat, de bladen gingen zich zelfs met de juweelen van mevrouw Hunter bemoeien, en daarop had de rijkaard zeker niet durven hopen!

De deftige bladen spraken er over met een zekere fijne, ironische spot, die echter volkomen verloren ging voor Hunter, en de volksbladen gewaagden er van met schampere minachting, maar zij gewaagden er van, en dat was voor den gelukkigen eigenaar der juweelen de hoofdzaak!

De politie echter was niet zeer gesticht over deze handelwijze van den rijk geworden kruidenier, en ziehier waarom:

Archibald Hunter ging met zijn juweelen om, alsof het keisteentjes waren, en spreidde een zorgeloosheid ten toon ten opzichte van hun bewaking, dat men zich op Scotland-Yard niet zonder bezorgheid af vroeg, of deze nonchalance niet vroeg of laat den een of anderen dief moest aantrekken, die misschien niet eens zooveel moeite zou hebben, zich van de kostbare juweelen meester te maken, welke zoo slecht bewaakt werden.

Reeds had de Hoofd-Inspecteur van politie, de heer Baxter, den multi-millionair een zachten wenk gegeven, en hem te verstaan gegeven, dat men de kat niet op het spek moest binden.

Hunter had er zich mede vergenoegd, te verklaren, dat zijn huis „inbraakzeker” was, en dat het den dief, die zou trachten, bij hem in te breken, slecht zou vergaan.

Toch beloofde hij den Hoofd-Inspecteur, dat hij voortaan zijn juweelen niet meer zoo onverantwoordelijk zou laten slingeren, en een paar dagen hield hij zich dan ook aan die belofte.

Onder degenen, die met groote belangstelling kennis hadden genomen van de berichten in de bladen, welke melding maakten van de fraaie juweelen, welke mevrouw Hunter bij tijd en ontijd droeg, bekleedde John Raffles zeker de eerste plaats.

De Gentleman-Inbreker, sedert langen tijd vruchteloos door de Londensche politie gezocht, was van oordeel, dat zich hier al een bijzonder gunstige gelegenheid aanbood, zijn verzameling diamanten en andere sieraden op niet zeer moeilijke wijze te vermeerderen.

En op een fraaien morgen maakte hij zijn trouwen vriend Charly Brand deelgenoot van dit inzicht.

De beide mannen zaten op dat oogenblik in den zadel, want zij waren zooeven uitgereden voor hun morgenrit in het Hyde-Park.

De schimmel van Raffles en de fraaie vosruin van Charly hadden reeds geruimen tijd naast elkander voortgestapt, alvorens hun meesters het gesprek aanvingen, dat zulke eigenaardige gevolgen zou hebben.

„Vertel mij eens,” begon Raffles, terwijl hij het scherp geteekend gelaat met de schrandere, grijze oogen naar zijn vriend toewendde, „heb je de verhalen in de dagbladen over de fabelachtige juweelen van madame Hunter wel aandachtig gelezen?”

„Ik heb ze gelezen, Edward, niet aandachtig, maar met afschuw! Hoe is het mogelijk, dat een man met een greintje smaak, zijn vrouw aldus laat optreden als een levend reclamebord, waarop te lezen staat: „Zie eens, hoe rijk ik wel ben!””

„Ik erken, dat het niet zeer tactvol is, maar daarvoor is vriend Hunter dan ook een soort oorlogswinstmaker! Hij is een parvenu van de vreeselijkste soort en het moet een genot zijn, dien man te bestelen!”

„Stil, niet zoo luid! Wij naderen het Park al, en als men Lord William Aberdeen eens op deze

zonderlinge wijze uiting hoorde geven aan zijn geestdrift op zulk een eigenaardig gebied, dan zou — wel, dan zou men zeker zeer verbaasd zijn!”

„Ongetwijfeld!” gaf Raffles glimlachend te kennen. „En die verbazing zou gerechtvaardigd zijn! Lord Aberdeen geniet een zekere reputatie, en wordt tot de high life gerekend, John Raffles daarentegen zou eenvoudig onder de boeven en schelmen worden gerangschikt en men zou korte metten met hem maken, ook al had hij zich identiek bewezen met een man, die als philanthroop niet geheel en al zonder verdienste wordt geacht!”

Raffles had dit laatste op scherpen, bitteren toon gezegd, maar spoedig verkreeg zijn gelaat weder de zorgeloze uitdrukking, welke er den geheelen morgen op had gelegen.

Hij bracht zijn paard nog dichter bij dat van Charly, en vervolgde:

„Wij spraken dus over de juweelen van den voormaligen kruidenier Archibal Hunter! Ik heb die dingen reeds een paar malen gezien, en ik moet zeggen, dat zij dadelijk mijn aandacht trokken, en die geheel in beslag namen, zoodat er maar heel weinig overschoot voor de bevallige draagster!”

„Ja, het schijnt, dat mevrouw Hunter bij iedere gelegenheid die zich voordoet met de juweelen van mijnheer haar echtgenoot wordt omhangen, gelijk een paaschos met zijn kransen! En ik herhaal dat ik het uiterst smakeloos vind!”

„Ik ook, en daarom neem ik den man zijn juweelen af,” zeide Raffles op drogen toon.

Charly wendde zijn gelaat vlug naar dat van zijn vriend, om te zien of hij schertste, maar Raffles' trekken vertoonden wel opgeruimdheid, maar geenszins spot.

„Het zal niet gemakkelijk gaan, Edward!” zeide Charly dus op bedenkelijken toon.

„Waarom niet?” vroeg Raffles kalm met slechts weinig aandacht voor het antwoord, daar zijn bewonderende blikken werden getrokken naar een prachtigen pony, die voor een sierlijk mandenwagentje liep, en door een dame in een wit costuum gemend werd.

Naast het wagentje reed een ruiter, een nog jonge man blijkbaar, ofschoon Raffles hem half op den rug zag.

En nu pas herkende hij de dame, die in het mandenwagentje zat.

Het was mevrouw Hunter.

Ook Charly had haar herkend.

„Mevrouw Hunter!” zeide hij, met een hoofdknik in de richting van het mooie wagentje.

„Ja, ik zie het zoo juist. Om de waarheid te zeggen, was mijn aandacht in de eerste plaats voor het paard! Wie is die heer, die haar vergezelt?”

„Dat kan ik je niet zeggen, maar het is zeker niet haar man, want die is hoogblond, en deze ruiter is blinkend zwart!”

„Ah, mevrouw Hunter doet ook al mede aan de mode der upper ten, die voorschrijft, dat men desnoods met iedereen uit rijden kan gaan, als men het in 's hemels naam maar niet doet met den eigen echtgenoot! Maar wij dwalen af, je hebt mij nog geen antwoord gegeven op mijn vraag, waarom het niet gemakkelijk zou gaan, dien Hunter te ontdoen van zijn voorraad juweelen.”

„Heel eenvoudig, omdat hij er een groot bediendenpersoneel op na houdt!”

„Is dat alles?” was de op minachtenden toon geuite wedervraag van den Gentleman-Inbreker. „Ik herinner mij eenige nachtelijke ondernemingen, mijn waarde, waarbij een geheel legertje bedienden niet het minste gevaar opleverde.”

„Toen waren de omstandigheden wellicht gunstiger!”

„Zij kunnen onmogelijk gunstiger geweest zijn, als in dit geval! Niet later als gisteren vertelde die brave Baxter op de Windsor Club, waarvan ik de eer en het voorrecht heb, Vice-President te zijn, dat Hunter op werkelijk onverantwoordelijke wijze

omspringt met zijn kostbaarheden. Het zal kinderspel zijn, die juweelen van eigenaar te doen veranderen, Charly!”

„Daar ben ik niet zoo vast van overtuigd! Integendeel, ik vrees, dat die zoogenaamde nonchalance het bewijs is, dat het huis van Hunter des nachts zoo krachtig verdedigd is als een vesting! Het zal vol voetangels en klemmen liggen, er zullen wel een paar woeste honden los loopen, en iedere deur zal hoogstwaarschijnlijk van een alarminrichting voorzien zijn!”

„Ja, en de brandkast is ondermijnd, terwijl alle vloeren met kitlijm bestreken zijn!” riep Raffles spottend uit. „Kom, Charly! Van waar die sombere opvatting? Ik zeg je, dat het een simpele wandeling zal worden!”

„Je plan staat dus reeds vast?” vroeg Charly.

„Onherroepelijk!” antwoordde Raffles. „Het is dwaas, toe te laten, dat de eerste de beste eensklaps rijk geworden stadgenoot met zijn juweelen omgaat, alsof het eenvoudige keisteentjes waren! Daar voorts de onderneming niet het minste gevaar oplevert, en, alles wel beschouwd, zelfs met mijn opvattingen van sport weinig strookt, zoo is de zaak hiermede afgedaan, overmorgen zullen wij de juweelen even gaan halen.”

Raffles had dit gezegd op een toon en met een kalmté, als gold het hier een vriendschappelijk bezoek aan een goeden vriend!

En Charly begon maar over een ander onderwerp.

Hij zag wel in, dat ook ditmaal ieder verzet, iedere tegenwerping geheel en al nutteloos zouden zijn.

HOOFDSTUK II.

Een nuttelooze tocht.

Raffles sprak gedurende de nu volgende dagen slechts weinig over zijn plan.

Het scheen hem van zoo weinig gewicht te zijn, dat hij het blijkbaar niet noodig achtte, er nogmaals op terug te komen.

Pas op den avond van den tweeden dag, toen Charly zelfs reeds begon te meenen, dat Raffles zich ter elfder ure de geheele zaak uit het hoofd had gezet, (de twee vrienden zaten op dat oogenblik in hun loge van het Gaiety-Theater) bracht de Gentleman-Inbreker het plan weder ter sprake.

Het was omstreeks elc uur, en de voorstelling was nog niet geheel geëindigd toen Raffles Charly zachtjes op den arm tikte en fluisterde:

„Kom, wij zullen maar gaan, het is tijd!”

„Tijd waarvoor?” vroeg Charly verwonderd, die zich niet kon voorstellen, dat men zoo regelrecht van den schouwburg naar een ander mans huis kon gaan, om daar in te breken.

Raffles haalde met een ongeduldig gebaar de schouders op.

„Doe niet zulke kinderachtige vragen!” antwoordde hij kortaf. „Je weet heel goed, wat voor hedennacht ons doel is!”

„Maar mijn hemel!” hernam Charly op gedempten toon, „moeten wij dan in het geheel geen voorbereidende maatregelen nemen?”

„Ik zie niet in, wat dat voor maatregelen zouden moeten zijn, in dit bijzondere geval! De dingen liggen om zoo te zeggen voor het grijpen! Ik heb een masker voor mijzelf en een voor jou in mijn zak, benevens eenige onmisbare werktuigjes, en wat kunnen wij meer noodig hebben?”

Charly gaf geen antwoord, maar volgde Raffles zwijgend naar de vestiaire, waar zij hun overjassen haalden.

Op straat gekomen, wierp Raffles een blik op zijn horloge.

„Wij zullen natuurlijk niet kunnen loopen,” zeide hij. „Het is minstens een wandeling van drie en een half uur.”

„En denk je, dat een chauffeur in de tegenwoordige tijdsomstandigheden te vinden is, om ons heele maal naar het uiterste Noorden van de stad te rijden?” vroeg Charly.

„Ik wil toegeven, dat de heeren taxi-bestuurders tegenwoordig vrij veel noten op hun zang hebben,” hernam Raffles. „Maar nog altijd doet men met een goudstuk heel veel. Dat is zoo geweest van het oogenblik af, dat de mensch het goud als betaalmiddel invoerde, en dat zal zoo lang blijven duren, totdat men van die verkeerde gewoonte afstand doet!”

Juist kwam er een huurauto langs rijden.

Raffles wenkte den chauffeur, en de wagen stond stil.

„Zeg eens, vriend,” begon Raffles, met zijn vinger al in zijn vestzakje, „hoe denk je over een rit naar Wimbledon?”

„Daar denk ik in het geheel niet over, meneer!” antwoordde de man grijnslachend. „Het is laat en ik woon hier in de buurt.”

En zonder een nadere verklaring af te wachten, bracht de chauffeur den motor weder op gang, en reed kalm weg.

„Wat zei ik je?” riep Charly uit.

„Ik had misschien dadelijk het bedrag van de fooi moeten noemen,” kwam Raffles bedaard.

Zij moesten eenige minuten wachten, voor er weder een huurauto voorbij reed, die onbezet was.

Weder wenkte Raffles opnieuw. „Ik bied je twee pond boven de vracht als je ons even naar Wimbledon rijdt!”

Zonder een woord te spreken, tastte de man achter zich en opende zoo het portier.

Raffles wierp Charly glimlachend een vragenden blik toe:

„Geloof je nu nog, dat wij niet te Wimbledon zullen aankomen?”

„Maar welk een buitensporige fooi ook!” riep Charly uit.

„O, zij vormt slechts een zeer gering gedeelte van de opbrengst onzer kleine escapade,” zeide Raffles schouder ophalend. „Ik reken dergelijke dingen eenvoudig onder de „bedrijfsonkosten”!”

„Je schijnt de zaak ditmaal zeer luchtig op te vatten, Edward!”

„Waarom zou ik niet? Het heeft niets om het lijf! Ik weet waar de juweelen liggen, en ik heb niets anders te doen, dan ze daar te gaan halen!”

„En reken je het dan voor niets, om het huis binnen te komen?”

„Je zult zelf zien, hoe gemakkelijk het zal gaan! Ik moet tot mijn spijt de opmerking maken, mijn waarde, dat je, ondanks het feit, dat wij toch reeds eerder vele malen aldus te samen al te rijke, en nuttelooze medemenschen van een deel hunner overtollige bezittingen hebben bevrijd, nog altijd komt aandragen met misplaatste bezwaren en pessimistische tegenwerpingen!”

„Edward, je weet heel goed, hoe vurig ik zou wenschen, dat je dit geheel en al naliet en op een andere wijze je weldaden aan de armen en verdrukten bewees!”

Plotseling had het gelaat van den grooten onbekende een harde uitdrukking gekregen, op het hooren van deze op hartstochteliijken, bijna smeekenden toon uitgesproken woorden.

„Alweder die opmerking,” zeide hij op doffen toon. „Je weet wel, dat ik er niet aan denk, mijn methodes te veranderen! Ik zou milliarden noodig hebben, om alle schreeuwende misstanden, alle onrechtvaardigheid te herstellen, waarvan wij dagelijks duizenden voorbeelden kunnen zien, alleen in de stad onzer inwoning! Ik haat het geld, omdat het toch niet in staat is, waarachtig geluk te geven, maar zoolang het onmisbaar is, om zelfs de eenvoudigste levenswijze te bekostigen, en God weet, hoe vele honderd duizenden zelfs aan het allernoodigste gebrek hebben! Zoolang zal ik blijven doorgaan op den weg, dien ik eenige jaren geleden ingeslagen heb!

Over honderd jaar zal het geheele onzinnige stelsel van verkoop van arbeid geheel verdwenen zijn, en dan pas zullen daden als de mijne hun reden van bestaan geheel verloren hebben, omdat er dan geen armen en hulpbehoevenden meer zullen zijn!”

Een tijd lang heerschte er een volkomen stilzwijgen, en de beide vrienden keken ieder van hun kant door de beslagen raampjes naar het nog zeer drukke gewoel in de City.

Toen hernam Raffles op gedempten toon:

„Neem nu dien man, dien Hunter als voorbeeld, welk nut heeft de bijeenhooping van goud in de handen van dien man? Zeker, hij koopt vele auto's, schilderijen, waarvan hij trouwens evenveel verstand heeft als een os, prachtige meubelen en vergroot daarvoor weder het kapitaal van auto-fabrikant, kunsthandelaar en meubelmaker, die weer een schaar van arbeiders betalen. Maar het ware heel wat beter, als hij die arbeiders rechtstreeks betaalde! En dan, wat geschiedt er met het gedeelte van het geld, dat hij niet uitgeeft voor dergelijke weelddingen? Wat doet hij met die millioenen? Niets, volstrekt niets! Hij knipt iedere maand een stukje papier van het eene effect, en voegt de opbrengst daarvan weder bij zijn kapitaal, dat zich maar onvruchtbaar blijft vermeerderen!”

„Wat je daar zegt, is alles waar!” mompelde Charly. „Ik zelf zie bij onze ommegangen door de armoedige buurten van Londen maar al te vaak de gevolgen van de ellendige inrichting onzer Maatschappij, ofschoon ik evengoed moet erkennen, dat die langzaam heel langzaam naar betere toestanden evolueert!”

„Een evolutie die nog honderden jaren kan duren,” hernam Raffles op schamperen toon. „Mij zou, als ik den ouderdom van Methusalem bereikte, het geduld ontbreken, om de ontwikkeling van die evolutie gade te slaan! Neen, dan noem ik mijn methode toch nog beter! Zij is onwettig, toegegeven, maar zij werkt tenminste snel en afdoende!”

Terwijl de beide mannen dit gesprek voerden, reed de auto snel door de drukste straten der wereldstad.

Maar langzamerhand werden de straten breeder, en ook stiller.

De auto had de City reeds achter zich gelaten, en versnelde nu haar vaart aanzienlijk.

Na een rit van bijna anderhalf uur stond de auto stil aan het begin van een breeden verkeersweg.

Wimbledon was bereikt.

De chauffeur reikte weder achter zich, opende het portier en vroeg:

„Waarheen nu, mijnheer? We zijn er!”

„Wij zullen hier maar uitstappen, chauffeur, nu je toch stilstaat!” zeide Raffles, die de wijk reeds goed bestudeerd had, en wist, dat hij zich hier op slechts een paar honderd meters afstand bevond van het huis van Hunter.

De beide vrienden stapten dus uit, en de chauffeur kreeg, boven en behalve de zeer hooge vracht, nog de beloofde twee pond sterling, die hij met een grijns van voldoening op zijn gelaat in zijn zak liet glijden.

Op het oogenblik dat hij wilde wegrijden, zeide Raffles:

„Hoor eens hier, vriend, denk je, dat ik hier weder een auto zal kunnen vinden om naar Londen terug te rijden?”

„Op dit uur van den nacht? Dat zou ik haast niet denken, mijnheer!” antwoordde de man grinnikend.

„Dat zou puur toeval zijn!”

Raffles en Charly wisselden een snellen blik met elkander.

Dat was inderdaad een minder aangename mededeeling!

Natuurlijk, zij zouden terug kunnen loopen, maar daar waren drie en een half uur mede gemoeid, en het zou aanstonds reeds een uur slaan!

„Zijn er hier goede hotels?” ging Raffles voort, zich weder tot den chauffeur wendend.

„Te kust en te keur, mijnheer!” antwoordde de man. „Als u de hoofdstraat nog een tien minuten volgt, komt u aan het „Gouden Anker”, een eerste rangs hotel. En van die vindt u er wel tien!”

„Ik dank je voor je mededeelingen, vriend!” hernam Raffles.

„Niet te danken, mijnheer,” kwam de chauffeur, die zijn wagen weder in beweging bracht.

Hij wendde zich echter nog eenmaal om, en riep:

„Dat vergat ik nog, mijnheer, hotels zijn hier genoeg, maar ik denk niet, dat er plaats is!”

En de auto stooft weg.

Raffles keek Charly glimlachend aan.

„Dat moet bepaald een Ier zijn, die chauffeur,” zeide hij. „Die hebben een speciale soort humor,

welke wij Engelschen niet steeds naar waarde weten te schatten.”

„Ik erken, dat ik inderdaad de geestigheid van dien lummel niet op prijs stel!” zeide Charly grimmig.

„Wel voor den duivel, wat moeten wij in dit gat uitvoeren, waar geen hotels en geen auto's zijn, als de zaak eenmaal achter den rug is?”

„Ik weet er niets anders op, dan het maar aan het toeval over te laten,” antwoordde Raffles. „Is er een auto, zooveel te beter, is er geen, dan zullen wij onze beenen moeten gebruiken. Ik zie tenminste geen andere oplossing. En nu zullen wij hier maar niet langer blijven staan, als standbeelden, maar liever eens aan het werk gaan!”

Zuchtend schikte Charly zich in het onvermijdelijke.

Het werd een zware nacht, dat had hij nu wel gemerkt.

Zwijgend stapten de beide mannen door de geheel verlaten hoofdstraat van de fraaie voorstad, die voor het overgrootste deel bebouwd was met villa's en landhuizen.

De straten waren hier breed en voortreffelijk geplaveid.

Het was met den eersten oogopslag te zien, dat hier een zeer gegoede klasse der Londensche bevolking woonde, die over een ruime beurs beschikte.

Na eenigen tijd sloeg Raffles een zijstraat in, of liever een laan, aan weerszijden met prachtige beuken beplant.

De villa's stonden hier allen vrij ver van elkander, en waren gescheiden door goed onderhouden tuinen.

Het was hier zoo stil, in dit late uur van den nacht, dat men op verren afstand de eentonige passen van de patrouillerende agenten van politie kon hooren.

„Daar is het!” zeide Raffles ten slotte op fluisterenden toon. „Dat grootte huis met het roode pannendak.”

Eenige minuten later stonden zij voor een splinternieuwe villa, waaraan het graniet en het marmer niet gespaard was.

Een tuin, of beter gezegd, een flauw oplopend gazon scheidde het huis van den openbaren weg.

Een laag, verguld hek liep om dat grasveld heen.

„Moeten wij daar over?” vroeg Charly zacht.

„Men zal ons op honderd meter afstand kunnen zien!”

„Heb maar geen vrees! Wij gaan achter in, daar is het zeer duister, en er staan zware boomen.”

Zij liepen dus om de villa heen, en bereikten de achterzijde, die inderdaad veel donkerder was dan de voorzijde van het huis.

Eenige hooge iepen stonden niet ver van den achtergevel en hulden dien door hun dicht bladerdak in duisternis.

Ook was hier de achtertuin begroeid met hooge heesters, welke een nadering van het huis zonder te worden gezien gemakkelijker zouden maken.

Raffles bleef nog eenige oogenblikken in gebogen houding staan, de ooren gespist op ieder verdacht geluid.

Maar alles bleef stil, en in een oogwenk was hij over het lage hek, en achter de heesters verdwenen.

Charly volgde hem, en de twee mannen vonden elkander weder voor een smalle achterdeur, bestemd voor de leveranciers, die hier hun waren aan het keukenpersoneel kwamen afleveren.

Raffles had zijn masker voorgebonden en Charly volgde zijn voorbeeld.

Vervolgens stak hij de hand in den zak van zijn overjas en haalde er een bos loopers uit, van een bijzonder maaksel, en zeer fijn en nauwkeurig bewerkt.

Hij probeerde er eenige op het slot van de deur, maar deze bleef hardnekkig gesloten.

„Knippen en grendels,” zeide Raffles lakoniek.

„Wat nu?” vroeg Charly.

„Ik heb mijn staalzaag niet bij mij, maar wel een ander instrumentje, dat ook wel dienst kan doen!”

Raffles stak opnieuw de hand in den zak, en haalde er een in een stukje zijde papier gewikkeld staaldraad uit, aan het einde voorzien van een dunne lus.

Met een fijn boortje draaide hij, onder en boven aan de deur, een gaatje in de post van de deur, ternauwernood een paar millimeters in doorsnede.

Vervolgens stak hij er het staaldraad door, de lus het eerst, welke hij met een platte tang had samen gevouwen, en die zich weder zou ontspannen, zoodra het staaldraad door het gat was gegaan.

Zoodra de lus weder in haar oorspronkelijken vorm was teruggekeerd, begon Raffles zorgvuldig en geduldig naar den knop van den bovensten grendel te zoeken.

Het duurde bijna een kwartier, voor de lus eindelijk achter den knop bleef haken en nu trok Raffles voorzichtig en zoo weinig mogelijk geruchtmakend, het staaldraad weder naar zich toe.

De grendel was teruggeschoven!

Daar nu het draad wegens de zooveel dikkere lus aan het einde niet meer terug kon, stak Raffles het geheel door het gat, hij zou ze aanstonds wel weder terugvinden.

Met een tweede draad herhaalde hij de bewerking bij den ondersten grendel, en Charly bewonderde in stilte zijn geduld, het geduld van een kat.

Hier duurde het nog langer, en eenmaal waren de twee mannen genoodzaakt geweest, zich snel te verschuilen, daar zij bijna verrast waren geworden door de twee patrouilleerende agenten.

Maar tenslotte werd ook de onderste grendel teruggeschoven, en nu kon Raffles gemakkelijk de deur met een zijner loopers openen.

De twee mannen waren binnenshuis.

Raffles sloot de deur en begon naar zijn twee staaldraden te zoeken, bij het gedempte licht van zijn zaklantaarn.

Hij had ze spoedig gevonden op de dikke cocosmat, die voor de deur lag, en zeide fluisterend:

„Nu snel naar boven! De juweelen liggen in een klein kastje, dat in het kleedkabinet van de bekoorlijke vrouw Hunter staat! De rest is nu nog slechts kinderspel.”

Charly dacht er eenigzins anders over, maar hij vond het beter, niets te zeggen.

De twee mannen beklommen de diensttrap, die alleen door het personeel gebruikt werd.

„Waar is dat kabinet ergens?” vroeg Charly, toen ze het portaal van de eerste verdieping bereikt hadden.

„Op de tweede verdieping!” antwoordde Raffles. „Laten wij voortmaken want over een half uur begint het al wat licht te worden! Dit jaargetijde is voor ons beroep verreweg het gevaarlijkste seizoen.”

Hij wilde reeds verder gaan, toen hij eensklaps stilstond, en onbewegelijk voor zich uit bleef kijken.

„Wat is er?” vroeg Charly na eenige oogenblikken. „Waar wachten wij op?”

In plaats van te antwoorden, sloop Raffles volkomen onhoorbaar over den dikken looper naar een deur, die Charly nog niet gezien had, en die op een kier stond.

Nu zag de jonge man daar achter iets wit schemeren, maar hij kon niet onderscheiden wat het was.

Raffles echter had de oogen, die evenals die van een roofdier in het donker konden zien en hij had dadelijk ontdekt, wat dit witte was, hoezen over een paar meubelstukken.

En daar hij wist, dat dit vertrek de woonkamer der familie was, zoo verwonderde hij zich hier wel een weinig over.

Hij trok de deur nog wat verder open en liet het licht van zijn lantaarn naar binnen schijnen, na zich te hebben overtuigd, dat de overgordijnen voor de ramen goed gesloten waren.

Charly, die hem gevolgd was, keek over zijn schouder, en zag nu, dat alle meubelen met hoezen overdekt waren, dat de groote spiegel schuil ging achter een groot laken, en dat eveneens de groote, electrische kroon op deze degelijke en ouderwetsche wijze tegen stof beschermd was.

Hij keek Raffles vragend aan, en mompelde toen: „Is dat een nieuwe mode? Wat beteekent dat? Het is hier toch de huiskamer?”

„Ik weet nog niet wat het beteekent, maar voor mij zeker niet veel goeds!” gaf Raffles ontevreden te kennen.

Hij trad binnen, en keek om zich heen.

De twee deuren, die naar andere vertrekken voerden, stonden eveneens op een kier.

Raffles ging er op toe, en een enkele blik was hem voldoende, om hem te doen zien, dat de meubelen in de beide vertrekken eveneens allen van hoezen voorzien waren.

Hij keerde langzaam weder naar het midden van het groote vertrek terug.

Er liep een rimpel over zijn glad voorhoofd.

Eensklaps viel zijn oog op de tafel die bij een der ramen stond.

Daar lag een groot vel papier, met tamelijk onregelmatige letters beschreven.

Raffles ging er heen en nam het op.

En hij las halfluid:

Aan heeren Inbrekers!

Verzoeken beleefd, niets te vernielen! Wij zijn uit de stad. Het tafelzilver en andere voorwerpen van waarde zijn niet hier! De brandkast op mijn kamer is ledig en de deur ervan staat open. Ook de deuren van de drie linnenkasten staan open. Met mijn betuiging van

leedwezen wegens de vergeefsche moeite, welke gij u gegeven hebt,

verblijve

Hoogachtend,

U Edw. dr.

Archibald Hunter.

N. B. In het buffet op de groote eetkamer staan een paar flesschen uitnemende Port, naast een kistje beste Havana's.

Raffles liet het blad papier zinken, keek eerst nog eens om zich heen, vervolgens Charly aan, en zeide toen:

„Voor een kruidenier is de man niet geheel en al van geest ontbloot! Ik ben dan ook minder kwaad op hem dan op mijzelf! Wij hadden dit moeten weten, Charly!”

„Misschien is de vent pas vandaag heengegaan!”

„Dat moet wel zoo zijn, want ik meen hem gisteren nog in denschouwburg te hebben gezien!”

„En wat doen wij nu?”

„Heengaan, onze koffers pakken en hem na-reizen!”

„En je weet niet eens, waarheen hij gegaan is!”

„Dat staat natuurlijk morgen in alle bladen! Natuurlijk heeft Hunter dat belangrijke bericht doen opnemen, al zou het hem honderd pond gekost hebben! Als de man denkt, dat hij John Raffles straffeloos voor den gek kan houden, dan vergist hij zich toch!”

„Maar zou nu werkelijk niets meer in huis zijn, de moeite van het medenemen waard?”

„Dat denk ik ten minste niet. Als wij een verhuiswagen bij ons hadden, zou ik het voorstel hebben gedaan, deze kostelijke meubels weg te nemen, die wel een burgermans fortuin waard zijn! Kom, wij zullen eens onderzoeken, in hoeverre deze mededeeling waarheid behelst!”

En de twee mannen begonnen hun onderzoekings-tocht.

Zij traden alle kamers binnen en vonden overal dezelfde hoezen, welke aan de vage vormen der meubelen een spookachtig aanzien gaven.

En Hunter had waarheid gesproken in zijn waarschuwing aan eventueele nachtelijke bezoekers — alle kasten waren geopend, tot de brandkast in de werkkamer toe, een zeer fraai, modern meubel, van dik staal gemaakt, en half in den muur ingebouwd.

Van de juweelen was natuurlijk geen spoor te ontdekken — mevrouw Hunter had ze hoogstwaarschijnlijk mede op reis genomen, of althans ging de nonchalance van den eigenaar niet zoover, dat hij de kostbare steenen in een onbewoond huis achterliet.

„Ik zou weleens willen weten, waar de bedienden zijn,” kwam Charly, nadat de tocht beëindigd was.

„Hunter zal er misschien wel een paar hebben meegenomen, en anders zullen zij wel zoolang verlof hebben gekregen. Het boezemt mij trouwens weinig belang in, als je mij de waarheid vraagt. Onze tocht is vruchteloos geweest — dat is het eenige, wat ik

heel zeker weet — evenals het feit, dat ik het hier niet bij laat!”

„Maar één ding konden wij nog wel even verifiëren!” meende Charly, toen Raffles reeds aanstalten maakte, om weder te vertrekken.

„En wat dan wel?” vroeg Raffles.

„De aanwezigheid van de Port!”

„Nooit! Neem dit van mij aan — drink nooit Port, of wat dan ook in een onbewoond huis! Zij kan wel vergiftigd, of toch minstens van inferieure kwaliteit zijn!”

En na deze opmerking aanvaardden de beide vrienden den terugtocht, slechts een ervaring rijker!

Dames en Heeren prefereren
Cigaret Dubec 3.

HOOFDSTUK III.

Naar de Fransche hoofdstad.

Het was een van Raffles' meest kenmerkende eigenschappen, dat hij nimmer een plan liet varen, nadat dit eenmaal in zijn geest had post gevat, zelfs al zou het in de oogen van verreweg de meeste menschen volkomen onuitvoerbaar schijnen.

Des te eerder gaf hij gevolg aan zijn voornemen, de mislukte onderneming te Wimbledon elders voort te zetten, daar dit hem niet al te moeilijk voorkwam, en hij zich bovendien persoonlijk beleedigd achtte door het briefje van den afwezigen exkruidenier, ook al was het feitelijk niet aan hem in het bijzonder gericht.

Reeds den volgenden morgen hadden de ochtendbladen inderdaad een kort bericht bevat, waarin werd vermeld, dat „de heer Archibald Hunter en

familie, Wimbledon, Hunter House, zich voor den duur van twee weken naar Parijs had begeven.”

Waarom de bladen eigenlijk melding maakten van de „Familie” van den heer Hunter is niet zeer duidelijk, want hij had geen kinderen, maar misschien vond de zoo eensklaps rijk geworden parvenu dat deftiger.

En zoo wist Raffles tenminste, waaraan hij zich te houden had, en waar hij den man zou kunnen terug vinden, die hem zulk een onaangename verrassing had bereid door, zonder bijtijds te waarschuwen, op reis te gaan.

Zijn plan werd hem zelfs nog vergemakkelijkt, door dat de meeste bladen vermeldden — de hemel alleen weet, hoeveel de heer Hunter hier-

voor had moeten betalen! — waar hij en zijn „familie” waren afgestapt, namelijk in het Hotel Trocadero.

De voorbereidselen voor de reis namen slechts zeer weinig tijd in beslag.

Raffles had besloten, dat Henderson zou medegaan, want als hij toch eenmaal in Frankrijk was, wilde hij daarvan gebruik maken, de plekjes terug te zien, die hem lief en dierbaar waren geworden, wegens hun onvolprezen schoonheid.

En Henderson, de reusachtige chauffeur van Lord Aberdeen, had hier wel ooren naar, want hij vond Frankrijk, na Engeland wel te verstaan, het schoonste land ter wereld.

Zoo waren dus de noodige koffers spoedig gepakt, en Raffles en Charly waren reeds tamelijk vroeg in den morgen van den volgenden dag reisvaardig, wat de eerste betreft, vast besloten om den tegenslag van den vorigen nacht weder goed te maken.

Vermommingen of werktuigen, indien hij die te Parijs mocht noodig hebben, behoeft Raffles niet mede te voeren, want hij bezat in de hoofdstad van Frankrijk een klein huis in de Rue Lepic, dat op enkele kleine kamers gelijkvloers na, gedurende den geheelen oorlog aan hem verhuurd was geweest, waar hij alles zou kunnen vinden wat hij noodig had, zoo goed verborgen, dat geen onbescheiden oog het zou hebben kunnen ontdekken.

Henderson had last gekregen, een der snelste toerwagens gereed te maken, welk voertuig de reis over het kanaal zou medemaken, om desverlangd in Frankrijk te kunnen worden gebruikt.

Er ging om bij half drie weder een boot over, en Raffles wist, dat hij Henderson slechts behoefde te zeggen, dat hij voor het vertrek van die boot te Dover wenschte te zijn, om daar ook inderdaad op tijd aan te komen.

De lunch werd vroeg gebruikt, en daarop vertrokken de beide vrienden.

Het was een bij uitstek schoone dag, en als zij een plezierreisje hadden willen maken, hadden zij het onmogelijk beter kunnen treffen.

De snelle auto vloog als het ware over den breeden weg, waarop het nog gisteren geregend had, en die nu volkomen stofvrij was, en bereikte de havenstad ruim drie kwartier voor het vertrek van de kanaalboot.

Daar Raffles reeds telefonisch had opgegeven,

dat hij een auto wenschte mee te nemen, had het inladen van den wagen zonder vertraging plaats.

Er waren veel reizigers aan boord, waarvan velen zich voor hun plezier naar de overzijde begaven.

Maar ook waren er talrijke zakenlieden, die Raffles van aanzien kende, en duidelijk bleek, dat het handelsverkeer weder langzamerhand in normale banen terug keerde.

De overtocht had onder de gunstigste omstandigheden van tij en wind plaats en de boot kwam bijna een kwartier vroeger aan, dan waarop iedereen gerekend had — behalve misschien John Raffles, die het kanaal kende als zijn eigen huis, en een zeer bevaren zeeman was.

Het kwam er overigens weinig op aan, of de boot vóór of over haar tijd te Calais aankwam, want Raffles en zijn reisgenooten dachten toch niet van den trein gebruik te maken.

Zij hadden immers hun auto tot hunne beschikking, en Henderson zou er wel zorg voor dragen, dat de wagen niet veel langer over den afstand deed dan de trein — integendeel!

Toch was het reeds laat in den avond, toen de wagen eindelijk Parijs door de Poort van Neuilly binnenreed, nadat aldaar aan de douaneformaliteiten was voldaan.

Henderson kende de voornaamste straten van Parijs even goed als die van Londen, en zelfs bij avond zou hij zich niet licht vergissen.

Hij stuurde dus de auto langs de Avenue de la Grande Armee, over de Place de l'Etoile, en vervolgens langs de Avenue Marceau.

De drie mannen zouden den nacht doorbrengen in een der hotels, aan die breede avenue gelegen, en den volgenden dag zou Raffles zijn veldtochtplan opmaken.

Het „Hotel de l'Etoile” waar wij zouden afstappen lag slechts op een kwartieruur gaans van het „Hotel de Trocadero” waar, volgens de Londensche bladen, Hunter en zijn echtgenoot hun intrek hadden genomen.

In het vreemdelingenboek vulde Raffles den naam van Lord Aberdeen in, want hij behoefde nog volstrekt niet van uiterlijk of van naam te veranderen, voor de omstandigheden dit noodig zouden maken.

De auto werd in de ruime garage van het hotel gestald, Henderson trok naar zijn slaapkamer, en de beide vrienden begaven zich naar de groote con-

versatiezaal, die nog een uur voor de gasten geopend zou blijven, maar waar zich op dit late uur slechts zeer weinig personen bevonden.

En bij het zien van één dier personen bleef Raffles stokstijf op den drempel staan — een seconde maar, want toen ging hij rustig verder.

Maar Charly had het gebaar gezien, en keek vorschend rond.

En ook hij bleef een oogenblik verbaasd stilstaan.

Toen volgde hij Raffles, die een plaatsje in een der hoeken van het groote vertrek had uitgezocht, waar men hen zeker niet zou kunnen hooren spreken.

Even keken de beide mannen elkander onderzoekend aan, en toen vroeg Charly:

„Is zij het of is zij het niet?”

„Zij is het zonder eenigen twijfel! Het is Martha Debussy, al heeft zij heur haar hoogblond geverfd! Maar voor den drommel — waar Martha is, daar kan Markies de Beaupré niet ver zijn!”

Nauwelijks had Raffles deze woorden gezegd, of de deur werd geopend, en een rijzig gebouwd man met een vollen, zwarten baard kwam binnen, keek even zoekend rond, en ging toen op de jonge, bleke vrouw in haar modieuze kleederen toe, die aanleiding had gegeven tot de opmerkingen van de beide vrienden.

„Als men van den duivel spreekt . . . . .” mompelde Raffles half voor zich heen.

„Zou hij het zijn?” vroeg Charly aarzelend.

„Ik twijfel er geen seconde aan!” antwoordde Raffles met beslistheid. „Hij draagt weliswaar een uitstekend nagmaakten, valschen baard, en hij heeft zijn haar laten millimeteren, maar zijn oogen en zijn geheele houding verraden hem.”

De beide mannen hielden hun blikken eenige oogenblikken vast op het paar in den anderen hoek gevestigd, dat geen notitie van de overige gasten scheen te nemen, en duizend gedachten gingen hun door het hoofd.

De man, die daar zat, was eenmaal de vijand van John Raffles geweest, en in zekeren zin was hij 't nog.

Beaupré, markies van Sardogne, en een authentieke markies, was eenige jaren geleden naar Londen gekomen, omdat de bodem in zijn eigen land, Frankrijk, hem wat al te heet onder de voeten begon te worden.

En te Londen had hij zich al spoedig opgeworpen als aanvoerder van het „Genootschap van den gouden

Sleutel”, een bond van dievenbenden, zooals er ter wereld geen tweede bestond, en die de meest beruchte benden van alle landen onder zijn leden telde.

Eenige maanden geleden had dit hoogst gevaarlijke Genootschap zijn chef verloren, die zijn misdadig leven aan de galg had geëindigd — en Raffles had daartoe zeer veel, misschien alles, bijgedragen.

Bij de verkiezing van een nieuwen aanvoerder had Beaupré zich candidaat gesteld, ofschoon het bestuur van zeven leden reeds een zekeren Dr. Fox als zijnde de meest bekwame en zeker ook de meest misdadige als opvolger van Professor Nicholson had voorgesteld.

Er ontstond toen een vinnige strijd, waarin Dr. Fox overwinnaar bleef — die zich aldus den Franschman tot zijn doodvijand maakte.

Raffles was van dit alles op de hoogte geweest — ja, hij had zelfs den Franschman aangeboden, gezamenlijk Dr. Fox te bestrijden, maar de Beaupré had dit aanbod hooghartig van de hand gewezen — hij wilde geen hulp van John Raffles, den onverzoenlijken vijand van het Genootschap.

Maar later was hij toch eenige malen met den Groote Onbekende in aanraking geweest, en niet langer dan eenige weken geleden was Raffles zelfs in staat geweest den Franschen bandiet, wien hij zijn woord daartoe had gegeven, uit de handen van eenige leden van het Genootschap te redden, die in opdracht van den vreeselijken Dr. Fox hem in het ziekenhuis, waar hij zwaar gewond ter neder lag, hadden moeten vermoorden.

Raffles had dien aanslag verijdeld, en Charly was daarbij de voornaamste handelende persoon geweest.

Martha Debussy, de minnares van Beaupré, had onder tranen bezworen, dat zij Raffles eeuwig dankbaar voor zijn hulp zou blijven, en ook de Beaupré had verklaard, dat hij Raffles nooit willens en wetens schade zou doen, zoolang hij niets deed tegen het belang van het Genootschap, waarvan hij nog steeds deel bleef uitmaken, maar de Gentleman-Inbreker had eens geglimlacht, en er het zijne van gedacht.

Toch twijfelde hij niet, of de hulp van twee menschen als Beaupré en Martha Debussy kon hem in geval van nood van groot nut zijn, ook al was hun positie in het Genootschap bijna onhoudbaar geworden na hetgeen er geschied was.

Natuurlijk had de Franschman Dr. Fox bij de

politie kunnen aangeven als de aanlegger van het complot, dat hem het leven had moeten kosten, maar ten eerste had die sluwe booswicht wel gezorgd, dat er geen bewijzen tegen hem waren, ten tweede zou hij er wel voor zorgen, buiten de handen van de politie te blijven en ten derde zou de Beaupré aldus onherroepelijk zijn eigen ondergang bewerkstelligen want de chef van het Genootschap zou dan in het geheel geen reden meer hebben den Franschman te sparen, en natuurlijk dadelijk verraden, wie en wat hij was!

Dit alles ging bliksemsnel door de hoofden der beide vrienden, toen zij daar in de conversatiezaal van het Parijsche hotel zaten, en daar zoo onverwacht de Beaupré en zijn minnares voor zich zagen.

Charly was de eerste die weder sprak.

„Hij is dus uit Londen vertrokken, op gevaar af, dat de Parijsche politie hem dadelijk pakt!” zeide hij op zachten toon. „Wat zou hij hier komen uitvoeren?”

„Zeker iets van gewicht, anders zou hij zich niet aan het groote gevaar hebben bloot gesteld, waarvan je zoeven hebt gewaagd!”

„Zouden wij zelve geen gevaar loopen, door onzen markies te worden herkend.”

„Dat acht ik onmogelijk! Hij heeft ons altijd in een of andere goede vermomming gezien, en dan nog slechts zeer kort!”

„Hij ziet er nog tamelijk bleek uit — zijn wonde, hem door dien schurk van een Fox toegebracht, schijnt nog niet geheel en al genezen te zijn.”

„Ik gaf er heel wat voor, als ik wist, wat hij hier kwam doen!” hernam Raffles peinzend.

„Natuurlijk niet veel goeds!” gaf Charly te kennen.

„Het verwondert mij, dat Dr. Fox hem levend uit Londen heeft laten vertrekken,” ging Raffles voort. „Eén van die twee mannen is hier op aarde te veel, dat voelen zij beiden heel goed. Zij bespionneeren elkander zooveel mogelijk — en de trouwe aanhangers van Fox zullen den moed wel niet hebben opgegeven, en nog altijd op den Franschman loeren!”

„Misschien is hij wel alleen uit Londen heengegaan, om zich uit die gevaarlijke opmerkzaamheid te onttrekken!” meende Charly.

„Het is mogelijk — maar ik geloof het niet!” hernam Raffles. „Het ligt niet in den aard van een man als Beaupré het hazenpad te kiezen, en het veld te ruimen voor een tegenstander! Hij zal eerder vechten tot hij overwonnen heeft, of in den strijd gedood wordt!”

„Dan komt hij hier, zooals ik daareven reeds aanduidde, den een of anderen slag slaan!”

„Zooals wij!” voegde Raffles er droogjes aan toe.

Charly wendde eensklaps zijn gelaat naar dat van Raffles.

Er lag een verschrikte uitdrukking in zijn oogen.

„Weet je, wat mij daar invalt?” vroeg hij fluisterend.

„Ik wacht met belangstelling je antwoord op die vraag.”

„Ik bedenk daar, dat er niets is in te brengen tegen de opvatting, dat onze markies hier is wegens precies hetzelfde doel als wij!”

HOOFDSTUK IV.

Gevaarlijke Concurrentie.

Raffles had verrast opgekeken.

„Maar wat je daar zegt, is volstrekt niet zoo onmogelijk!” zeide hij. „Zeker, Beaupré heeft natuurlijk ook van die juweelen gehoord of gelezen, hij ook weet hoe nonchalance mijnheer Hunter met die dingen omgaat, en ook in zijn hoofd kan de gedachte zijn opgekomen, zich van de juweelen meester te maken — buiten het Genootschap om!”

„Mag dat?”

„Neen, het mag zeker niet! De leden mogen zulke dingen nooit individueel ondernemen! Dat mogen zij alleen, als zij ook zelven door hun eigen listigheid deze of gene goede zaak hebben ontdekt. En dat kan hier niet gezegd worden, want het is een algemeen bekend feit, dat Hunter zijn vrouw bij iedere gelegenheid met zijn juweelen te pronk zet! Maar hoe het ook zij — als het werkelijk waar is — als de Markies die steenen wil hebben, dan kruist hij mijn weg op een wijze, welke ik onmogelijk kan dulden! Wij zullen den man nauwkeurig in het oog houden. Vergissen wij ons — zooveel te beter voor hem! Ik zal mij dan verder niet met zijn zaken bemoeien — vroeg of laat zal de Fransche politie hem toch wel vatten, als hij zoo onvoorzichtig is.”

„Hij logeert zeker in dit hotel?”

„Ja, anders zou hij hier op dit uur niet zitten. Wij zullen het op de vreemdelingenlijst natuurlijk niet behoeven na te zien, want onze vriend zal zeker een valschen naam hebben opgegeven.”

Beaupré en Martha Debussy bleven nog een half uur in de conversatiezaal en verlieten toen dit vertrek, zonder acht te slaan op de andere gasten, die nu nog slechts vier of vijf in aantal waren.

Ook Raffles en Charly begaven zich naar hun naast elkander gelegen kamers, en het duurde niet lang, of zij waren in diepe rust.

Den volgenden morgen waren zij vroeg uit de veeren, daar er hun veel aan gelegen was, Beaupré niet uit het oog te verliezen.

Hun moeite werd beloond, want toen zij in de groote vestibule kwamen, waar een druk bewegen van gaanden en komenden was, zagen zij daar juist den Franschman en zijn minnares verschijnen, gereed om uit te gaan.

Dadelijk werd Henderson gewaarschuwd, die de auto reeds bleek te hebben schoongemaakt en dus nog heel wat vroeger was opgestaan dan zijn meester!

Eenige minuten later stond de toerwagen voor den stoep van het hotel stil, juist toen Beaupré en Martha zich gereed maakten, te vertrekken.

Raffles was snel op Henderson toetredend en had op fluisterenden toon eenige woorden met hem gewisseld.

De Franschman bleek te voet te willen uitgaan.

Raffles en Charly volgden hem op eenigen afstand.

En weer met een vijftigtal meters afstand volgde Henderson met de snel uit de garage gehaalde auto.

De Beaupré scheen een bepaald doel te hebben, want hij aarzelde niet, maar sloeg de Rue Galilée in, stak de Rue Vernet dwars over en bereikte zoo de Champs Elysées, welke hij gedurende eenigen tijd volgde, steeds in druk gesprek met de vrouw, die op haar sierlijke Fransche hakjes naast hem trippelde, en zich maar al te gelukkig scheen te gevoelen, dat zij het asfalt van Parijs weder onder de voeten had.

Nadat zij de beroemde avenue gedurende ongeveer vijf minuten gevolgd was, matigde de Beaupré zijn schreden en stak nu naar de overzijde van de breede straat over.

Raffles keek Charly glimlachend aan, terwijl hij

stil stond achter een der zware, eeuwenoude boomen, welke de Champs Elysées beschaduwden.

„Ik geloof niet, dat wij nog veel verder behoeven te gaan,” zeide hij. „Het is duidelijk, dat Beaupré de plaatselijke gesteldheid eens is gaan opnemen!”

„Van wat?” vroeg Charly.

„Wij staan hier op een paar schreden afstand van het „Hotel du Trocadéro”, mijn waarde!”

„Dus het zou inderdaad op de juweelen van Hunter voorzien zijn?”

„Daaraan behoeven wij nu niet meer te twifelen! Het zou al te toevallig zijn, als Beaupré dat hotel om een andere reden zoo zorgvuldig bestudeerde!”

De Franschman en zijn minnares liepen nu langzaam heen en weder, als of zij op iemand wachtten, maar inderdaad hield de Beaupré het hotel, waar de Londensche juweelen-parvenu logeerde, goed in het oog.

En op hun beurt bleven Raffles en Charly het paar aandachtig gade slaan, terwijl Henderson op eenigen afstand zijn auto had laten stoppen.

Zoo bleef de toestand eenigen tijd, toen er plotseling iets plaats greep, dat men op het tooneel een „coup de théâtre” zou noemen.

Beaupré had eensklaps zijn medegezellin bij den arm gegrepen en trok haar nu in allerijl onder een der breede koetspoorten, behoorende bij de deftige heerenhuizen, welke de Champs Elysées tot een der schoonste wandelwegen der geheele wereld maken.

„Wat voor den drommel maakt hem zoo eensklaps aan het schrikken?” riep Charly verbaasd uit. „Hij slaat op de vlucht alsof hij een spookverschijning had gezien!”

„Dat scheelt ook niet veel, mijn waarde!” kwam Raffles lakoniek. „Zie maar eens wie daar komt aanwandelen, zoo rustig, alsof hij als de fatsoenlijkste Engelschman der wereld door het Hyde Park drentelt!”

Charly wendde zijn blik in de richting, welke Raffles hem aanduidde, met een lichten hoofdknik.

En bijna had hij luiden kreet van verwondering, zoo niet van schrik geuit.

Want de man, die daar naderde, was niemand anders dan Dr. Fox in eigen persoon!

Het beruchte bendehoofd bevond zich dus in Parijs!

Hij was alleen, en liep met de handen op den rug, zooals hij dit gewend was.

„Dat is de onbeschaamdheid ten top gedreven!” barstte Charly eindelijk los. „De kerel wordt in Engeland gezocht wegens eenige moorden, en als zij hem vatten, bengelt hij over een maand aan de galg, zoo zeker als morgen de zon in het Oosten opkomt! In Amerika heeft hij nog een tiental jaren gevangenisstraf tegoed — en nu kuiert hij hier zoo kalm rond, alsof hij hoegenaamd geen gevaar loopt!”

„Waarschijnlijk oordeelt hij, dat de brutalen de helft van de wereld hebben — en soms nog heel wat meer!” zeide Raffles meesmuilend.

„Maar wat komt hij hier uitvoeren?” vervolgde Charly, zijn oogen voortdurend gericht op het smalle gele gezicht, met de grijs-groene oogen onder de donkere ruige wenkbrauwen.

„Wat een vraag! Zie hem maar eens naar het hotel kijken, waar onze brave Hunter een onderkomen heeft gezocht!”

„Wat? De diamanten.....?”

„En de parelen!” riep Charly uit. „Hier zouden dan twee honden om een been vechten.....”

„En ik denk de derde te zijn, die er mee heen loopt!” viel Raffles hem bedaard in de rede.

„Natuurlijk weten die twee niets van elkander af?”

„Tot op dit oogenblik zeker niet. Maar nu weet in ieder geval Beaupré iets van Fox — terwijl deze niets van den Franschman weet! In dat opzicht is dus de Markies in de meerderheid — maar ik hoop hem toch te beletten, daarvan gebruik te maken.”

„Het toeval slaat toch menigmaal wonderlijke paden in!” mompelde Charly half luid voor zich heen. „Dat wij elkander juist hier moesten ontmoeten!”

„Alles wel beschouwd, is het niet eens zoo wonderlijk!” merkte Raffles op. „Die Hunter lokt als het ware uit tot het plegen van door de wet veroordeelde handelingen! Wat is natuurlijker, dan dat stoutmoedige en schrandere mannen die juweelen in handen willen krijgen, en elkander dus hier wel moeten treffen, nu het wild eenmaal zijn hol heeft verlaten en een ander land is gaan opzoeken? Want ofschoon Beaupré een bandiet, en Fox een bloeddorstige schurk is — ik mag hun toch de eer niet onthouden, dat zij werkelijk stoutmoedig en schrandere zijn.”

„Alles goed en wel, maar nu wordt onze onderneming niet weinig bemoeilijkt!”

„Gemakkelijker wordt zij er natuurlijk niet op, dat geef ik toe, maar wij zullen ons eenvoudig een

weinig haasten, en de andere concurrenten voor zijn, iets anders en beters weet ik er niet op!"

„Je plannen worden dus niet gewijzigd door de plotselinge verschijsning van de twee mannen?"

„Twee mannen plus een zeer mooie vrouw, — dus eigenlijk een vol dozijn mannen! Want het lijkt mij zeer waarschijnlijk, dat Martha Debussy wel een rol zal moeten vervullen in de kleine comedie, welke haar minnaar op touw heeft gezet om in het bezit van de juweelen te geraken. Ik meen mij eenige crimineele zaken te herinneren, waarin die schoone vrouw een dergelijke rol heeft vervuld — die van Delila, die een Simson moest verleiden. Wat je vraag betreft — neen, mijn plan is nog altijd wat het was, toen wij vertrokken."

„Wil je mij niets eens inwijden?"

„Aanstonds — maar laten wij dan niet langer ons plan uitstellen en ons dadelijk naar de Rue Lepic begeven, waar ik alles kan vinden wat ik noodig heb om mijn uiterlijk te veranderen."

De twee mannen liepen langzaam verder en gingen rakelings voorbij Dr. Fox, die hen echter volstrekt geen blik waardig keurde, en er ver van af was, in den slanken, eenigzins grijzenden Engelschman zijn doodsvijand te herkennen.

Henderson volgde dadelijk met de auto.

Toen zij buiten het gehoor van den meester (zoo luidde de titel van den chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel) waren, begon Charly:

„Ik zou eigenlijk wel eens willen weten, wat je belet, dadelijk een agent van politie aan te spreken en hem mede te deelen, wie en wat die schoelje daar op het trottoir voor het groote hotel is! Frankrijk zou hem immers dadelijk uitleveren, als de justitie hier Dr. Fox in handen had!"

„Ongetwijfeld! En ik zal dat ook zeker niet nalaten, zoodra ik het kan doen zonder gevaar voor mijn eigen veiligheid te loopen. Nu, op dit oogenblik herkent Dr. Fox mij niet — maar zoodra ik hem beschuldig, de lang gezochte booswicht te zijn, zal zijn argwaan zijn gaande gemaakt, omdat er inderdaad niet veel personen zijn, die hem goed kennen, zelfs onder een vermomming. En van die weinigen is John Raffles natuurlijk de voornaamste. Maar stel je gerust — alles op zijn tijd, wat in het vat is verzuurt niet, zooals een oud en beproefd spreekwoord terecht zegt."

Na ongeveer tien minuten te hebben geloopt

stonden Raffles en Charly stil en wachtten, tot de auto hen had ingehaald.

„Weet je de Rue Lepic nog te vinden, James?" vroeg Raffles den reus.

„Dat zal wel gaan, Mylord!" antwoordde Henderson.

„Rijdt er dan snel heen en breng ons naar het bekende huis."

„Welke ingang, Mylord?"

„Rue des Abesses!"

„Uitstekend, Mylord!"

En even later reed de auto weg.

Het bleek, dat Henderson een ijzersterk geheugen voor de straten eener hem vreemde stad had.

Zonder zich ook maar een enkele maal te vergissen, reed hij Champs Elysées ten einde, stak de Place de la Concorde over, sloeg de Rue Royale in, en volgde gedurende eenigen tijd de groote boulevards.

Daarop reed hij de Rue de la Chaussee d'Antin in, en ten slotte de Rue Blanche, die wegens haar helling heel wat van de auto vergde.

Nu nog de Place Blanche, de Rue des Abesses. Raffles en Charly waren snel uitgestapt.

„Wachten aan den anderen ingang, Henderson!" beval Raffles.

Hij had reeds een sleutel uit zijn zak gehaald, en nadat hij de loge van den concierge gepasseerd was, die overigens niet aanwezig scheen te zijn, liep hij vlug de binnenplaats over en opende een deur, op den voet door Charly gevolgd.

Het was zoo snel in zijn werk gegaan, dat zeker zeer weinig bewoners van het huis de vreemdelingen hadden zien binnenkomen.

De twee mannen gingen een gang door, Raffles opende nogmaals een deur en nu stonden zij in een vrij ruim vertrek, dat met twee vensters op de groote binnenplaats uitzag.

De luiken waren gesloten en Charly nam die dadelijk weg, opende de vensters en liet de frische buitenlucht het vertrek binnen stroomen, waar het duf rook, daar hij den concierge niets gezegd had van schoonhouden der woning.

Hij wilde, en met reden, liever geen vreemden over den vloer hebben!

Charly had de deur gegrendeld, en Raffles ont-sloot, door op een goed verborgen veer te drukken, een ruime muurkast, nadat hij de tulen gordijnen voor de ramen had dicht gedaan.

Deze kast hing vol kleederen van verschillenden aard, benevens een menigte uniformen en livreien.

Op een bovenplank bevonden zich een aantal doozen, welke pruiken en baarden bevatten.

Raffles nam een eenvoudig, maar goed gesneden costuum uit de kast, benevens een kelnersrok-pak.

Hij keek Charly glimlachend aan, en zeide:

„Nu je dit pak gezien hebt, kan ik zeker wel kort zijn in mijn verklaring!”

„Ik heb het al begrepen!” riep Charly uit. „Je wilt je als kelner in het „Hotel du Trocadero” laten aannemen!”

„Geraden!”

„Maar als het personeel daar nu eens voltallig is?”

„Dat zou alleen maar wat meer werk meebrengen, want dan zou een der kelners natuurlijk moeten verdwijnen, en wel een zoogenaamde étagekelner. Daar wij met die mogelijkheid rekening moeten houden, zou ik je wel willen verzoeken, eerst de kust eens te gaan verkennen. Is het personeel inderdaad voltallig, dan moet aan een der kelners een onschuldig, maar krachtig middelje worden ingegeven, waardoor de man tijdelijk ongesteld wordt, en zijn werk niet langer kan doen. Die ongesteldheid zal er op het oog gevaarlijk genoeg uitzien, maar in werkelijkheid zal zij niets te beteekenen hebben.”

Onder het spreken had Raffles zich van zijn bovenkleederen ontdaan, en het costuum aangeschoten.

Daarop maakte hij een pakje van de rok, en begon zijn gelaat onderhanden te nemen.

Hij bestreek het met een soort zalf, die de fijnste rimpeltjes vulde, en het gelaat een olieachtig, glad uiterlijk gaf, en tevens een matwitte kleur, die zeer „aristocratisch” stond, en bevestigde toen een paar voortreffelijk nagemaakte bakkebaarden op beide wangen.

Een geonduleerde, blonde pruik voltooide deze vermomming.

Charly had zwijsend toegekeken en verbaasde zich over het in andermans huid te steken van zijn vriend.

Inderdaad — Raffles was met het aantrekken van dit costuum een geheel andere persoonlijkheid geworden.

Zijn houding, zijn manier van loopen, de wijze waarop hij het hoofd droeg — alles was veranderd.

Het kwam Charly zelfs voor, alsof Raffles een heel stuk kleiner was geworden!

Toen hij gereed was, zeide de gentleman-inbreker:

„Nu spoedig naar het hotel, anders is de concurrentie ons voor! Jij gaat voor, vraagt een betrekking, en verneemt zoo, of het personeel compleet is.”

„Maar als er nu werkelijk een kelner geplaatst kan worden,” riep Charly uit. „Dan zou ik verplicht zijn, de betrekking aan te nemen!”

„Dan neem je haar aan, maakt binnen een kwartier ruzie, en ruimt de plaats voor mij! In het tegenovergestelde geval echter zoek je een der étagekelners op, knoopt een praatje met hem aan, en drukt hem ten afscheid de hand. Zorg dan dat je dezen ring aan den vinger schuift, met dit fijne stifje naar binnen. De ring is hol, en bevat een weinig vloeistof, die onder geringen druk staat, en den ring slechts kan verlaten door dit eveneens holle stifje. Het scherpe puntje prikt in het vleesch, de vloeistof dringt in de onbeteekende wonde, lang niet zoo groot als van een speldeprik, en de zaak is gezond — bij wijze van spreken wel te verstaan. Een lichte schram, het tiende deel van een millimeter diep, is reeds voldoende!”

„En — neem mij niet kwalijk — maar kan ik mij zelf niet met dat ding in de vingers prikken?” vroeg Charly, die den ring van alle kanten bekeek.

„Onmogelijk! Slechts als het fijne stifje ergens met vrij groote kracht tegen aan wordt gedrukt, kan de vloeistof er uit vloeien.”

„En hoe lang duurt het dan nog, eer onze man bewusteloos wordt?”

„Hij wordt in het geheel niet bewusteloos — hij zal zich slechts zeer onwel gevoelen, duizelig en misselijk, met zware hoofdpijn, en zoo zwak, dat hij zich nauwelijks op de beenen kan houden. De eerste verschijnselen doen zich voor een halfuur nadat het slachtoffer geprikt is. En daar het voor dien armen stumper niet erg aangenaam is, moet je vooral zijn naam vragen, opdat wij hem later een pleister op de wonde kunnen leggen, in den vorm van een paar biljetten van honderd francs.”

„Nog iets, — zal de man den prik voelen?”

„Als hij erg teergevoelig is, dan ja, maar de indruk zal in ieder geval dadelijk weder verdwijnen.”

„Dan heb ik niets te vragen, en wij kunnen mijnentwege aan het werk gaan.”

De twee mannen verborgen zorgvuldig ieder spoor van hun aanwezigheid, sloten de kast, en verlieten

het vertrek weder, waarvan Raffles de deur achter zich sloot.

Zij gingen echter niet denzelfden weg terug, maar volgden de gang in een andere richting, waardoor zij een deur bereikten, die rechtstreeks uitkwam in de Rue Lepic, en die alleen gebruikt kan worden door de bewooner van de verdieping gelijkvloers.

Henderson stond reeds met de auto te wachten, en de twee mannen stapten dadelijk in.

„Waarheen, Mylord?” vroeg de reus.

„Naar het hotel, waar wij hedenmorgen geweest zijn, op de Champs Elysées!” antwoordde Raffles.

„Maar je moet niet tot vlak voor den ingang rijden, en op een honderdtal meters er voor stilsthouden.”

„Begrepen, Mylord!”

De auto reed nu weder denzelfden weg terug, en ruim een half uur later hield zij stil op de aangeduide plek.

Charly stapte uit, terwijl Raffles op den uitslag van zijn onderneming zou wachten.

Charly wilde Raffles de hand toesteken, maar deze trok de zijne met een zonderling glimlachje terug.

„Merci!” zeide hij zachtjes. „Denk je soms, dat ik zelf met mijn middeltje wil kennis maken? Je hebt den ring al aan je vinger!”

„Duivels! Dat is waar ook! riep Charly verschrikt uit, „ik mag wel oppassen, dat ik niet den verkeerde de hand druk!”

„Ik hoop, dat je er om denkt!” hernam Raffles sarcastisch. „Doe den ring maar dadelijk af, nadat je hem gebruikt hebt, want hij kan nog wellicht te pas komen — de dosis, welke hij bevat is voldoende voor een geheele compagnie!”

Charly knikte Raffles toe, en verdween.

De jonge man liep haastig voort, en bereikte even later den monumentalen ingang van het vorstelijk ingerichte hotel.

Onbekend maakt onbemind
Vraag dus cigaret Dubec 3.

HOOFDSTUK V.

De nieuwe kelner.

Op de bovenste trede van het prachtige bordes stond de portier in het volle besef van zijn waardigheid, de groene livrei met gouden passementen overladen en met de handen voor zijn dikken buik gevouwen.

Charly ging onderdanig op hem toe, en vroeg, met den hoed in de hand, terwijl hij zich van de Fransche taal bediende:

„Pardon, Monsieur, weet u misschien ook, of hier plaats is voor een Engelschen kelner, die vier talen vloeiend spreekt, en jaren lang in de eerste hotels van het vasteland heeft gediend als étagekelner?”

De machtige man trok een bedenkelijk gezicht en antwoordde:

„Dat zou ik haast niet denken — wij zijn compleet. Maar als je het eens aan den gérant wilt vragen — hij staat daar juist met een van de étagekelners in de vestibule te praten.”

„Dank u wel, mijnheer,” kwam Charly, en hij ging den zwaarlijvigen portier met een beleefde buiging voorbij.

Dadelijk stevende hij op den gérant toe, een deftig heerschap met een geheel kaal hoofd, en een gouden pince-nez op zijn haviksneus, die inderdaad in gesprek bleek te zijn met een nog vrij jongen kelner, die zoeven de breede trap achter in de vestibule scheen te zijn afgedaald.

Charly bleef bescheiden op eenigen afstand staan, tot het den gérant zou behagen, hem in het oog te krijgen.

Toen dit eindelijk het geval was, trad Charly een paar passen naar voren, en stelde zijn vraag op nieuw.

„Neen, vriend,” zeide de gérant kortaf. „Wij zijn voltallig.”

En daarop wisselde hij nog een paar woorden met den kelner, en trok zich in zijn bureau terug, rechts van de groote vestibule gelegen.

„Dat is me ook wat!” zeide Charly op mistroostigen toon tot den kelner, die zich eveneens weder naar zijn post op een der étages wilde begeven. „Dit is al het vierde hotel waar ik mij aanbied! En ik had mij nog al laten zeggen dat de kelnersbetrekkingen hier opgeschept lagen!”

„Niet in de fijnste hotels!” antwoordde de ander. „In de tweede rangs gelegenheden is plaats in overvloed, nu de Duitsche werkkrachten er niet meer zijn, voorloopig althans.”

„Maar daar wil ik niet zijn!” hernam Charly. „Een kelner heeft toch ook zijn ponteneur, wat zegt u?”

„Dat is duidelijk!”

„Denkt u, dat er hier misschien gauw een vacature zal komen?”

„Dat kan ik u niet zeggen, maar gelooven doe ik het niet. Wie hier is, die zorgt, dat hij er blijft, want het is hier een deksels goede zaak, waar alleen schatrijke bourgeois komen, — die geven altijd hooge fooien, voor de chic, begrijp je? Maar ga het nog eens in het „Hotel Monopole” op de Avenue de l'Alma probeeren — daar was geloof ik gisteren een plaats vrij!”

„Dank je wel, vriend!” riep Charly uit, en hij drukte den ander stevig de hand.

Het koste hem werkelijk wat moeite, den vriendelijken jongen man voor een paar dagen ongesteld te maken, maar het ging nu eenmaal niet anders, en Raffles zou er zeker niet alleen voor zorgen, dat hij schadeloos werd gesteld, maar ook, dat de jonge kelner in deze zaak geheel vrijuit zou gaan.

De kelner had slechts even met de oogwimpers

geknipt, toen het stijfe zijn huid schramde, maar het was ook alles.

Toen sprong hij zachtjes neuriënd de trap weer op.

Charly keek hem even na, en bromde in zich zelf:

„Als Raffles het bij het goede eind heeft, dan zal die brave jonge man over een half uur niet meer neuriën! Maar in ieder geval zal hem dat geen windeieren leggen!”

En met deze opmerking verliet Charly het hotel weder, zorg dragend, dat zijn gelaat diepe teleurstelling teekende, toen hij weder langs den kolossalen portier kwam.

„Wel is het gelukt?” vroeg deze Cerberus.

„Nee mijnheer — alles is bezet!” antwoordde Charly treurig. „Ik zal het maar weer ergens anders probeeren.”

„Nu laat het je een troost zijn, dat er vandaag al twee anderen om het baantje van kelner zijn geweest!” zeide de portier goedig. „Goed geluk elders!”

Charly ging heen, met de laatste mededeeling van den portier nog in de ooren.

Denzelfden morgen waren er reeds twee aspiranten naar de betrekking van kelner in het hotel geweest!

Zouden werkelijk Beaupré en Dr. Fox Raffles al zijn voor geweest?

Dan zou het dus maar van een toeval hebben afgehangen, of een dier beide vijanden zou reeds in de vesting zijn geweest!

Charly haastte zich weder naar de wachtende auto, en deelde Raffles vlug en op gedempten toon alles mede, wat er zoeven was voorgevallen.

Raffles trok zijn hoog voorhoofd in rimpels, en zeide:

„Dat bevalt mij niet! Dat bevalt mij in het geheel niet! Het zou mij volstrekt niet verwonderen, als die twee gegadigden onze beide tegenstanders geweest waren! Ik maak ook in het geheel geen aanspraak op originaliteit, als ik mij als kelner wil aandienen, want wat lag eerder voor de hand, om in de onmiddellijke nabijheid van Hunter te komen, zonder dat het opvalt? Maar wacht eens — wij zullen de heeren dan toch voor zijn!”

Hij raadpleegde zijn horloge, en zeide:

„Over een half uur ga ik zelf er op af. Als ik dus over drie kwartier niet terug ben, is dit een bewijs, dat alles in orde is. Dan ben ik namelijk aangenomen. In dat geval begeef je je naar ons eigen hotel, en

wacht daar rustig mijn telefonische instructies af. Henderson moet de auto ten allen tijde gereed houden, want het is natuurlijk zeer goed mogelijk, dat ons vertrek op eenigzins overhaaste wijze zal plaats vinden.

„In orde!” zeide Charly.

„Rijd dan nu vijf en twintig minuten om, James!” zeide Raffles tot Henderson, „en breng ons weder naar dezelfde plaats — of beter — aan de andere zijde van het hotel. Ons stilstaan hier heeft misschien wel reeds de aandacht van den een of anderen snuggeren politieagent getrokken, en men kan in deze tijden niet te voorzichtig zijn.”

En zoo bracht Henderson den snellen toerwagen weder in beweging, en reed naar de Place de l'Etoile, reed een eind den boulevard de Jena op, en keerde toen weder op zijn weg terug.

Juist op tijd deed hij de auto weder stilstaan, maar nu honderd meter vóór het hotel.

Raffles opende het portier.

„Heb je den ring goed weggeborgen?” vroeg hij zachtjes.

„Hij zit in een stukje papier gewikkeld in mijn portefeuille.”

„Mooi, tot ziens dan! Als alles goed gaat, kom ik niet voor vannacht terug. Je kunt mij dan tegen een uur of een, half twee verwachten. Komt er iets tusschenbeide, dan zal ik je per telefoon op de hoogte brengen.”

Hij knikte Henderson vriendelijk toe, die nog altijd volstrekt niet wist, wat er eigenlijk gaande was, en wat zijn meester hier kwam uitvoeren, maar zich liever de tong zou afgebeten hebben dan er naar te vragen, en liep naar het hotel.

Hij hield pas stil, toen de portier hem als het ware den weg versperde, en vroeg:

„Zou ik den gérant een oogenblik kunnen spreken?”

De portier bekeek den bezoeker van het hoofd tot de voeten, en scheen in hem dadelijk den kelner te herkennen.

„Voor een betrekking?” vroeg hij zakelijk.

„Ja, voor een kelnerspost!”

„Dan ben je vandaag nummer vier, en je hebt geen kans, amice! We zijn compleet.”

„Laat ik het toch maar eens probeeren!” zeide Raffles dringend. „Ik ben hier al aan mijn tiende hotel, en ben al doodmoe.”

„Nu, als je afgesnauwd wilt worden — ga je

gang!" zei de portier schouderophalend. „Daar steekt mijnheer juist de vestibule over! Loop hem achterna!"

Raffles liet het zich geen tweemaal zeggen, maar snelde de vestibule in, en haalde den gérant in, die geaffaireerd de trap wilde op gaan.

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer, dat ik kom storen," zeide Raffles, met zijn vilthoed in de hand. „Is er soms een betrekking als kelner vacant?"

De gérant keek den sollicitant aandachtig aan, en vroeg toen kortaf:

„Talen?"

„Fransch, Engelsch, Duitsch, Italiaansch, en Spaansch, mijnheer!

„Referenties?"

„In Londen, New-York, Weenen, Rome, Madrid, Kopenhagen, Amsterdam in de fijnste hotels étage-kelner geweest, mijnheer. Beste getuigen!"

En Raffles stak de hand in zijn binnenzak, en haalde er een stapel papieren uit.

Maar de gérant sloeg er slechts een vluchtigen blik op, en ging voort:

„Zoudt u hier tijdelijk willen komen? Er is zoo juist een kelner zeer ziek geworden, en wij missen dus een man. Maar hij is een goed bediende, en ik acht het onbillijk, hem uit zijn betrekking te stooten. Hij kan over eenige dagen, misschien een paar weken weder op de been zijn! Gij ziet dat ik eerlijk tegenover u ben!"

Raffles deed of hij een oogenblik nadacht, en antwoordde toen:

„Ik zal u wat zeggen — het is tegenwoordig niet gemakkelijk, een betrekking in een eerste rangs-hotel te krijgen — en daarom neem ik het aan. Misschien vind ik in dien tijd iets anders — ik ben van morgen te Parijs aangekomen."

De gérant wierp een blik op het valies, dat Raffles bij zich droeg en vroeg:

„Zou je dadelijk kunnen beginnen?"

„Als het mogelijk is — zeker, mijnheer!"

„Ga dan naar het dienvertrek en meldt je bij den Ober. Zeg, dat je voorloopig in de plaats komt van Cassine, die eensklaps ziek is geworden."

„Dank u wel, mijnheer!" zeide Raffles verheugd. „U zult tevreden over mij zijn!"

En hij zocht het dienvertrek op, terwijl de gérant zijn weg naar de eerste verdieping voortzette.

Door zijn merkwaardig instinct geleid, dat hem zelfs in geheel vreemde huizen den weg deed vinden, had Raffles spoedig het dienvertrek bereikt, waar een aantal kelners bezig was met borden tellen, vorken poetsen en andere dingen.

Hij had spoedig den Ober ontdekt, wien hij mededeeling deed van zijn tijdelijke aanstelling.

„Als de gérant je heeft aangenomen, is het natuurlijk in orde," zeide de Ober.

Hij wees op een deur en vervolgde:

„Daar kun je je verkleeden. Er zijn kasten, waar je je straatcostuum kunt ophangen."

Raffles trad het hem aangewezen vertrek binnen en had zich vlug in de rok gestoken.

Nadat hij weder in het dienvertrek was teruggekeerd vroeg hij den Ober:

„Hoe is het nu met mijn collega — hoe heet hij ook weer?"

„Cassine. Hij is er leelijk aan toe, en ligt voorloopig in een der ongebruikte logeerkamers."

„Nu, ik ben door zijn ziekte tijdelijk aan een betrekking geholpen," hernam de gewaande kelner, „maar ik hoop toch, dat hij weer spoedig beter zal zijn! En zeg mij nu wat ik te doen heb, en waar mijn etage is."

„De tweede. Meld je maar aan bij den chef-kelner van die verdieping, dan zal die je wel verder op de hoogte brengen."

HOOFDSTUK VI.

Onverwacht intermezzo.

Raffles verliet het vertrek, en zocht den chef op, die hem op de hoogte bracht van zijn taak.

Even later was Raffles druk bezig, en wie hem gezien had, zou er een eed op hebben gedaan, dat die ijverige en kwieke bediende van zijn prille jeugd kelner was geweest, en in een fijne zaak als piccolo was begonnen.

Hij hanteerde servet en dienblad, liep de trappen op en af, alsof hij zijn geheele leven nooit anders had gedaan, tot volle tevredenheid van den chef en van de gasten, die hij moest bedienen en die hij verraste door zijn uitgebreide talenkennis.

Maar intusschen zette hij beide oogen goed open, en het duurde niet lang, of hij had uitgevonden, waar Archibald Hunter en zijn vrouw logeerden. De oorlogswinstmaker bleek drie appartementen te hebben gehuurd, aan de zijde van de Champs Elysées, en die zeker zeer duur waren.

Eenmaal — het was toen vier uur in den middag — was hij zelfs binnen geroepen door Hunter, die hem iets te had vragen over een wandeltocht.

Daarbij had hij gelegenheid, de inrichting van de kamer, waar hij zich bevond, goed in het geheugen te prenten.

Er was een salon, een slaapkamer en nog een soort kabinet ten dienste van mevrouw Hunter.

Alle drie vertrekken schenen in elkander te loopen.

Toen hij werd binnen geroepen was de heer Hunter blijkbaar alleen.

Verder deed zich dien middag niets bijzonders voor.

De nieuwe etagekelner moest tijdens den dientijd verschillende gasten bedienen, die den maaltijd op hun kamer wenschten te gebruiken, maar het echtpaar Hunter had zich naar de groote eetzaal gelijkvloersch begeven en zooals Raffles wel ver-

wacht had — madame was letterlijk volgehangen met juweelen.

Nog eenige uren geduld — en hij zou zijn slag gemakkelijk kunnen slaan.

Het zou werkelijk niet meer zijn dan kinderwerk.

Maar er deed zich in den loop van den avond toch iets voor, waardoor Raffles in zijn plannen eenigzins werd bemoeilijkt, en waarop hij niettemin verdacht was geweest.

Want toen hij eens voorbij de kleine eetzaal op zijn verdieping kwam, waar een twintigtal gasten bijeen waren, zag hij aan een der tafeltjes het dichtst bij de deur Dr. Fox zitten.....

De meester was goed vermomd, maar Raffles herkende hem niettemin aanstonds aan de zonderlinge kleur van zijn oogen.

En geen minuut later wachtte hem nog een grootere verrassing, toen hij van den chef-kelner zijner verdieping last kreeg, een paartje in een der kamers te gaan bedienen, en daarin Markies de Beaupré en zijn minnares Martha Debussy herkende.

Blijkbaar hadden de beide Franschen dien middag een kamer in het hotel gehuurd, om zoo dicht mogelijk in de nabijheid van Hunter te komen.

En evenmin als Fox iets scheen te weten van de aanwezigheid van zijn doods vijand, evenmin bleek Beaupré op de hoogte te zijn van het feit, dat Fox zich op nauwelijks twintig meters afstand van hem in het zelfde hotel bevond.

Het was een eigenaardige toestand, overwoog Raffles glimlachend, die drie mannen, die hier allen voor het zelfde doel waren, en waarvan er één volkomen bekend was met de twee anderen, die niets van hem wisten.

Maar intusschen zaten die twee hem danig in den

weg, en hij moest hen tot iederen prijs zien te verwijderen.

Beaupré werd door de politie van zijn land gezocht wegens verscheidene groote diefstallen en inbraken.

Niets zou gemakkelijker zijn, dan even de politie te telefoneeren, en binnen tien minuten zou de Franschman in verzekerde bewaring zijn.

Maar Raffles kon er niets aan doen — dit stuitte hem tegen de borst.

De Beaupré had niet lang geleden zijn leven en zijn vrijheid aan den Grooten Onbekende te danken gehad, en wel wilde Raffles hem bestrijden — maar openlijk!

Hij was een bandiet — zeker, maar hem zoo slinks aan de politie te verraden — neen, dat strookte niet met het karakter van den Gentleman-Inbreker!

Hij zou hem in ieder geval een kans geven — wilde hij er geen gebruik van maken, dan moesten de gevolgen ook maar voor zijn rekening komen.

Met Fox stond de zaak geheel anders.

Fox was een misdadiger, een moordenaar van de ergste soort, wiens wreedheid slechts door zijn laag karakter geëvenaard werd.

Hij zou er stellig even weinig berouw van hebben, dien ellendeling in handen der politie te spelen, als van het vertrappen van een adder.

Het was bij negenen, en het diner was bijna overal geëindigd, terwijl de gasten, die naar een schouwburg dachten te gaan, reeds veel eerder van tafel waren opgestaan, toen Raffles een besluit nam, daar hij nu snel moest handelen, wilde hij niet, dat Fox wegging, vóór hij gearresteerd kon worden.

Hij scheurde op een eenzame plek van het gangportaal een blaadje uit zijn opschrijfboekje en schreef er de volgende woorden op:

„Markies! Als gij dit briefje ontvangt, is de politie gewaarschuwd. Gij hebt juist vijf minuten om beenen te maken! Een tijdelijk vriend.”

Hij vouwde het papiertje op, met de letters naar buiten, en klemde het tusschen twee prachtige peren, welke hij naar het vertrek droeg, waar Beaupré met zijn minnares nog altijd aan tafel zaten.

Zwijgend zette hij de vruchten voor de Franschen neder en verliet geruischloos het vertrek.

Toen snelde hij naar de telefoon, en belde haastig de naastbijzijnde politie-post op.

In enkele woorden deelde hij den commissaris, die aan het andere einde van de lijn luisterde, mede,

dat zich in de kleine eetzaal van het „Hotel du Trocadero” aan de Champs Elysées op de tweede verdieping, aan het tafeltje, dat het dichtst bij de deur stond, een man bevond, die reeds lang door de Engelsche politie werd gezocht, en op wiens aanhoudig een premie van vijfhonderd pond sterling was gesteld, Dr. Fox geheeten.

De commissaris bleek dien naam zeer goed te kennen en geheel op de hoogte te zijn van de zware beschuldigingen welke tegen Dr. Fox werden ingebracht.

Hij wilde echter wel weten, wie hem deze belangrijke mededeeling deed, waarop Raffles, die hier wel op gerekend had, hem mededeelde dat hij voormalig bendelid van Dr. Fox was, en er volstrekt niet op gesteld was, dat hij in de zaak der arrestatie gemengd werd.

Vroeg of laat zouden de medeplichtigen van den meester hem zeker straffen voor het gepleegde verraad.

Later, als alles gelukt was, hoopte hij de premie te komen ontvangen, waarmede hij dan ter sluiks naar Amerika zou vertrekken.

De commissaris nam blijkbaar genoeg met deze verklaring, en wilde alleen nog waar weten, of de man met wien hij sprak, volkomen zeker van zijn zaak was, en waaraan zijn mannen Dr. Fox zouden kunnen herkennen.

En het antwoord luidde:

„Fox moet een lidteken van een diepe steekwond aan de zij hebben, die hem een paar weken geleden is toegebracht, tijdens een gevecht met een mededinger. Op het oogenblik draagt hij een grijs gespikkelden baard, en een pruik van dezelfde kleur, beide voortreffelijk gemaakt. Hij is in de rok gekleed. Haast u wat, want misschien zal hij wel dadelijk vertrekken!”

En Raffles hing het toestel tevreden aan den haak, en vatte post bij de deur van de kleine eetzaal, om Fox desnoods met geweld te beletten, te vertrekken, voor de agenten er waren.

Hij stond daar zeker nog geen twintig tellen, of Beaupré en Martha Debussy stoven hem voorbij, geheel gekleed, hoeden op en mantel en jas aan, ieder met een valies, en die blijkbaar de grootste haast hadden.

Zij waren beiden zeer bleek.

Zij sloegen in het geheel geen acht op den zooge-

naamden kelner, maar waren in een ommezien langs de breede trap verdwenen, nu en dan een schichtigen blik achter zich werpend.

Raffles keek hen glimlachend na, tot er niets meer te zien viel van den wuivenden pluim op den prachtige viltenhoed van Martha Debussy, noch van het puntje van de parapluie, welke Beaupré bij wijze van een geweer over den schouder had gedragen.

„Het briefje heeft een uitwerking gehad, welke ik er haast niet van had durven verwachten!” mompelde hij bij zich zelf. „Dat is numero één!”

De Parijsche bandiet kon nauwelijks goed en wel het hotel verlaten hebben, of aan het einde van de gang, die recht op de eetzaal toeliep, verschenen vier agenten van politie aangevoerd door een commissaris en geleid door den doodsbleeken gérant, die er uiterst ontsteld uitzag, en van de geheeld zaak blijkbaar niets begreep.

De commissaris trad snel op den kelner toe, en vroeg op een toon dien hij fluisterend waande:

„Hoor eens vriend, zit in deze zaal, dicht bij de deur, een man met grijs haar en grijzen baard?”

Het lag Raffles op de lippen om te antwoorden:

„Schreeuw wat minder hard en open de deur, ezel, dan kun je je daar zelf van overtuigen!”

Hij vergenoegde zich echter, bevestigend met het hoofd te knikken.

Maar de man met het grijze haar, die dicht bij de deur zat, welke trouwens niet geheel gesloten was, had bijzonder fijn ontwikkeld gehoor.....

Misschien had hij slechts een enkel woord of maar één sylabe opgevangen, maar dat was voor hem voldoende.

Dr. Fox had zijn hoed gegrepen, en snelde dwars door de eetzaal op een der vensters toe.

Raffles had met zijn scherp gehoor iets verdachts gehoord en rukte de deur open.

De commissaris had nu alle gelegenheid, zich te overtuigen, dat hij zoeven wellicht beter had gedaan, een weinig minder luid te „fluisteren”!

Want daar stoof de man met den grijzen baard als een haas door de zaal, en had reeds het venster bereikt, dat hij nu openrukte, tot de stomme verwondering van de paar kelners, die in de zaal aanwezig waren, en tot verbittering en woede van den commissaris.

„Houdt hem vast!” bulkte hij. „Maar houdt hem dan toch tegen, jullie stommelingen!”

Maar Dr. Fox was er de man niet naar, om zich zoo maar door een paar onnoozele kelners te laten tegenhouden.

Hij schoot slechts eenmaal zijn revolver af, en dat was ruimschoots voldoende om zich ruim baan te maken.

De agenten konden onmogelijk vuren, zonder groot gevaar te loopen, de weinige gasten te treffen, die ten uiterste verwonderd naar dit tafereeltje keken.

Zij konden dus niets anders doen, dan den vluchteling achterna te gaan.

Raffles was een der eersten, die zulks deden.

Maar zoodra hij het venster bereikt had, dat tot den grond reikte, en toegang gaf tot een lang balkon, dat over een twintigtal meters over dit gedeelte van den zijgevel van het hotel liep, zag hij dat Fox reeds al te grooten voorsprong had gekregen.

De schurk was het balkon teneinde gesneld, had zich over de ijzeren leuning geslingerd, en zich toen vliegensvlug langs een regenpijp laten zakken.

Klaarblijkelijk had hij, wetend dat zijn leven ieder oogenblik gevaar kon loopen, de plaatselijke gesteldheid van alle kamers, welke hij dacht te betreden, zeer grondig onderzocht.

Hij had reeds een kleine plaats bereikt, die slechts door een paar electriche lampen verlicht werd.

Maar het was toch licht genoeg om te zien, dat Fox die plaats oversnelde, en toeliep op een lagen muur, die haar van de zijstraat scheidde, welke een weinig verder op de Rue Nernet uitliep.

En op den hoek van die straat stond een auto te wachten, waarvan de lichten helder straalden in de reeds gevallen duisternis.

„Wie is die man toch?” schreeuwde Raffles, die het beter dan iemand anders kon weten, maar er niet aan dacht, zich bloot te geven.

„Een gevaarlijke boef, dat is zeker!” riep een der agenten terug, die aanstalten maakten, op zijn beurt over de leuning van het balkon te klimmen.

„Maar als het een boef is, waarom, voor den drommel, schiet jullie dan niet op hem?” riep Raffles uit, wanhopig over dit onhandig optreden der politie, die zich het fraaiste wild door haar eigen domheid zag ontgaan, hetwelk haar nog ooit onder schot was gekomen.

„Makkelijk gezegd!” mopperde de agent, tot wien de vraag gericht was. „Wie kan er nu wat zien in donker?”

Raffles antwoordde niet, maar rukte den man eenvoudig de revolver uit de vuist, mikte op Fox, die juist boven den lagen muur zat, en drukte af.

Een snerpande kreet van pijn, gevolgd door een hemeltergende vloek liet zich hooren.

Fox was dus blijkbaar geraakt.

Maar zoo spoedig dacht hij zich niet over te geven.

De agenten en de woedende commissaris zagen, hoe hij zich aan den anderen kant van het muurtje liet zakken, en toen hinkend, maar toch snel naar de wachtende auto vluchtte.

Raffles duwde de agenten op zijde, en liet zich vlug als een aap van de regenpijp omlaag zakken.

Hij vloog de binnenplaats over en zat in een ommezien schrijlings op den muur.

Maar verder ging hij niet.

Want van die verheven plaats zag hij, hoe Fox juist de auto bereikt had, waarvan de chauffeur hem zeker had gezien, en hem tegemoet was gerend.

Het zou volkomen nutteloos zijn, de achtervolging nu voort te zetten, want de auto had reeds rechts omkeert gemaakt en reed in de snelste vaart weg.

Binnen enkele seconden was er van den wagen niets meer te bespeuren.

Mismoedig liet Raffles zich weer zakken, en ging het hotel door een achterdeur binnen.

Maar de commissaris, die een volijverig man was, al ontbrak het hem aan de noodige omzichtigheid, had reeds een onderzoek ingesteld naar den man, die hem getelefoneerd had.

Tot zijn groote verbazing was die onvindbaar. Hij liet de juffrouw van de hotelcentrale halen, die alle verbindingen tot stand moest brengen, maar die wist van niets, want zij had alleen te maken met de gesprekken en verbindingen binnen het gebouw.

De commissaris werd driftig.

Daarop werd hij woedend.

En ten slotte gaf hij het op.

Toch begreep hij wel, dat hier van een laffe grap geen sprake kon zijn — de gewisselde revolverschoten wezen op heel iets anders.

Nadat het geheele personeel was ondervraagd, trok de commissaris dus weder af, gevolgd door zijn agenten, met hangende pootjes, en allesbehalve in hun schik over den afloop van het avontuur.

Toch zou de commissaris — zoo gaat dat nu eenmaal! — liever zijn tong hebben afgebeten, dan te hebben erkend, dat de misdadiger door de op een kier staande deur zijn stem en zijn vraag had gehoord.

Het hotel was zoo groot, dat slechts weinig gasten, en dan nog alleen zij, die in de kleine eetzaal aanwezig waren geweest, iets van het voorval hadden gemerkt, en de gérant, bang voor de reputatie van de zaak, paste wel op, dat er niet meer ruchtbaarheid aan het geval werd gegeven dan volstrekt onvermijdelijk was.

En zoo was, om tien uur in den avond, de rust weder teruggekeerd.

„Nummer twee!” bromde Raffles voor zich heen, ofschoon hij liever had gezien, dat de tweede bandiet gevangen was genomen.

In ieder geval was nu de weg vrij, en dat was al veel gewonnen!

HOOFDSTUK VII.

Nog meer onverwachte dingen.

Raffles ging nu eens omzien naar den heer Archibald Hunter, en bevond, dat de rijke Londenaar met zijn jonge vrouw een uur geleden nog wat was uitgegaan, om een wandeling langs de boulevards te maken en over een half uur terugverwacht werd.

Dat was goed nieuws!

Het was natuurlijk uitgesloten, dat mevrouw Hunter zich zelfs op een wandeling met haar juweelen zou omhangen en de gelegenheid was dus uiterst gunstig!

Raffles bedacht zich dan ook niet.

Hij wipte snel de trap weder op, tot hij de kamerdeur van het echtpaar bereikt had.

Natuurlijk zou zij op slot zijn, maar Raffles had zich van al het noodige voorzien, en een simpel slot van een hoteldeur zou hem zeker niet kunnen ophouden!

Hij keek eerst nog eens aandachtig om zich heen, teneinde zich te vergewissen, dat hij alleen was, en stak toen een fijnen looper in het slot.

Maar hij had reden tot groote verwondering, toen hij bemerkte, dat hij den looper niet behoefde rond te draaien — de deur was niet op slot!

„Merkwaardig!” mompelde Raffles voor zich heen. „Of ik heb geen verstand meer van sloten en moet mij op een hofje aanmelden — of deze deur is open! Maar als zij open is, — wie voor den drommel heeft haar dan open gemaakt? Is het aan te nemen dat de Hunters werkelijk zoo nonchalant zijn, dat zij niet eens hun kamerdeur op slot doen, ofschoon daar binnen voor een waarde van twintig duizend pond Sterling aan juweelen moet liggen? Nu, wij zullen het spoedig zien!”

Raffles draaide voorzichtig aan de kruk van de deur, en hij kon deze inderdaad zonder meer openen.

Daar binnen was het volkomen duister.

Maar de tastende hand van den Gentleman-Inbreker had spoedig den sleutel aan den anderen kant op het slot gevonden!

„Duivels — zouden zij dan toch hier zijn, en zou men zich beneden vergist hebben?” mompelde Raffles ongerust voor zich heen. „Maar waarom is dan alles duister? Ik zie ook geen licht door de eene tusschendeur schijnen — en de andere is half geopend! Ik herhaal — merkwaardig!”

Voorzichtig deed hij de deur achter zich dicht.

Toen stond hij een oogenblik stil en overdacht de positie.

„Ik zal eenvoudig licht maken!” was zijn conclusie. „Verrassen zij mij hier, dan zeg ik eenvoudig, dat de deur open stond, en dat ik mij heb willen overtuigen, dat alles in orde was!”

Hij voegde de daad bij het woord, en draaide den schakelaar van het electriche licht om.

Het ruime, weelderig ingerichte vertrek was nu daghelder verlicht.

Raffles keek omzichtig om zich heen.

Er viel niets bijzonders te zien.

En toch was er iets in deze geheel verlaten kamer, dat hem niet beviel.

Hij zou onmogelijk hebben kunnen zeggen, wat het precies was, maar zijn instinct waarschuwde hem — en dat instinct had hem nog maar zelden bedrogen.

Hij was hier in den salon, en wist wel, dat hij hier niets te zoeken had.

Daarom ging hij op de punten van zijn teenen naar de half geopende deur, bleef daar even staan, en trad toen binnen, met de eene hand in den zak — om den kolf van zijn revolver geklemd.

Maar die voorzorg leek overbodig, want ook dit vertrek — het boudoir van mevrouw Hunter, was

geheel verlaten; hetgeen Raffles gewaar werd, toen hij den schakelaar van het licht omdraaide, die zich bij de tusschendeur bevond.

Raffles keek het kleine, kostbaar gemeubelde vertrek rond.

Toen bleef zijn blik gevestigd op de waschkast, waar een klein sierlijk bewerkt kistje stond.

Raffles wist, waarvoor dat kistje diende.

Het bevatte de juweelen, welke zijn verlangen hadden gaande gemaakt.

Maar — dat kistje stond nu open — — — —!

„Hm!” was alles, wat Raffles in zich zelf zeide.

Maar in dien enkelen onhoorbaren uitroep lag een wereld van gedachten!

Zonder eenig gerucht ging hij op de waschkast toe, en wierp een blik in het kistje.

Het was ledig.....

„Hm!” herhaalde Raffles, thans met meer nadruk.

Hij zag aandachtig om zich heen.

Toen viel zijn blik op een groote linnenkast, waarvan de deur van een fijn geslepen spiegel voorzien was.

Met de revolver in de vuist, trad hij zacht sluipend op de kast toe, de andere hand vooruitgestrekt, om de deur met een ruk te kunnen openen.

Maar juist, toen hij dit wilde doen, bleef hij als uit steen gehouwen staan.

In den spiegel kon hij de dikke, fluweelen gordijnen zien, die voor de hooge ramen hingen.

En onder een van de gordijnen uit stak een paar voeten.....

Het waren mannenvoeten, gestoken in geellederen rijglaarzen, met beige inzetstukken.

Raffles, die er verstand van had, zag dadelijk, dat het zeer dure en zeer elegante laarzen waren, van Engelsch model.

En voor de derde maal bromde hij: „Hm!” maar nu met iets als opluchting, want hij wist nu tenminste, waaraan hij zich te houden had — er waren kapers op de kust geweest — dat was alles!

Hij morrelde even met opzet wat aan de kast, en schreed toen vlug, maar volkomen onhoorbaar op het gordijn toe, waaronder de gele schoenen uitstaken.

Met de linkerhand het gordijn terzijde rukkend, hief hij met de rechterhand de revolver op.

Hij keek juist in het bleeke gezicht van een modieus man, zeker niet ouder dan vijfentwintig jaar, met een aankomend snorretje, en mooie zwarte oogen.

De man achter het gordijn scheen zeer onder den indruk te zijn van de op hem gerichte revolver, en stamelde:

„Doet u dat ding maar weg, mijnheer! Ik ben ongewapend — werkelijk!”

„Een ongewapende inbreker?” kwam Raffles spottend. „Dat is inderdaad iets bijzonders! Zeker een beginneling? Nu, wij zullen het zekere maar voor het onzekere nemen — steek uw handen maar eens op, en een beetje gauw, want ik ben wel gewapend zooals gij ziet, en ik versta geen grappen!”

Twee slanke, aristocratische handen gingen snel de hoogte in.

De revolver bleef onverbiddeijk op de borst van den jongen man achter het gordijn gericht, terwijl Raffles' geoeffende hand snel alle zaken doorzocht.

De inbreker had waarheid gesproken — hij had zelfs geen zakmes bij zich!

Ook geen loopers, geen breekijzer, geen ploertendoeder, geen masker, zelfs niet de gebruikelijke roode zakdoek, waarvan soms leden van het inbrekersgilde zich bij gebrek aan een masker bedienen, om hun gelaat voor een groot deel te bedekken!

Maar wel vond Raffles een pakje in een der wijde zakken van de sierlijke gecoupeerde overjas, hetwelk de juweelen van mijnheer Hunter bleek te bevatten!

Een oogenblik bleef Raffles peinzend voor den inbreker staan.

„U is een zeldzame vogel,” begon hij toen. „Hoe voor den drommel is u hier toch binnen gekomen? Den sleutel van het bord genomen, onder den neus van de liefvallige bewaarster dier voorwerpen? Het is bijna niet aan te nemen! Men zou het lieve kind moeten dooden, alvorens één der aan haar hoede toevertrouwde sleutels machtig te worden! Door het raam geklommen? Dat zou om elf uur in den avond een heel gewaagde onderneming zijn, want de vensters zien uit op de Champs Elysées! Door den schoorsteen? Neen, want gij ziet er uit, alsof gij zoo juist uit het bad zijt gekomen — geen vlekje, geen spatje, geen schram!”

Raffles had dit alles in het Fransch gezegd, ofschoon de inbreker veel eer een Engelsch type had.

En hij was een Brit want hij antwoordde op zachten toon, en stamelend, maar zonder eenig accent in de taal van Shakespeare:

„Ik ben door de deur binnen gekomen, mijnheer!

Ik verzeker het u! U is zeker een van de kelners — en u moet mij natuurlijk wel voor een inbreker houden!”

Hij lachte zenuwachtig en vervolgde:

„Het is een zeer pijnlijke situatie! Ik verzoek u dringend, mij die juweelen terug te geven — ik heb ze noodig!”

Bijna was Raffles in lachen uitgebarsten.

„Ik geloof graag, dat gij ze noodig hebt!” kwam hij. „Maar zij zitten in mijn zak, en daar blijven zij! Ik zal.....”

Maar hij kon niet verder gaan.

In den salon lieten zich snelle schreden hooren.

En een seconde later stond Grace Hunter op den drempel van de tusschendeur, bleek en blijkbaar zeer verschrikt.

Mij hemel, Tom — ik bedoel, mijnheer Macdonald — wat heeft dat te beteekenen — waarom sta je — waarom staat u daar achter dat gordijn? Ik — wat doet die kelner hier — waarom — —”

Zij was vuurrood geworden, en toen trok weder dezelfde bleekheid over haar gezicht.

Raffles keek van den een naar den ander en liet een zacht gefluit hooren.

Plotseling was de geheele zaak hem duidelijk geworden!

Die man was geen inbreker — hij was de minnaar van mevrouw Hunter en haar naar Parijs nagereisd!

Het paartje was ongetwijfeld voornemens geweest, er met de juweelen er van door te gaan, nu de gelegenheid zich aanbood!

Een oogenblik stonden de drie menschen sprake-loos tegenover elkander.

Op het gelaat van den grooten onbekende lag een fijne spottlach.

Hij begreep nu, waarom de man met de geelaarzen achter het gordijn gestaan had, en hoe hij het vertrek had kunnen binnengaan!

Grace Hunter had hem zeker den sleutel gegeven, of de deur met opzet open laten staan, teneinde haar minnaar in de gelegenheid te stellen, de diamanten uit het kistje te nemen en bij zich te steken.

En nu had hij door zijn optreden aan deze idylle plotseling en ruw een einde gemaakt, of tenminste de plannen der schuldige minnenden danig in de war gestuurd.

Grace Hunter was de eerste die weder sprak.

„Waar zijn de diamanten?” vroeg zij.

„Natuurlijk,” dacht Raffles, „daar denkt zij het eerst aan, want die moeten haar aan geld helpen!”

„De kelner heeft ze in den zak,” antwoordde de minnaar op zwakken toon.

„De kelner?” herhaalde Grace Hunter. „Hoe komt die er aan?”

„Hij hield mij voor een inbreker!” stotterde de ongelukkige jonge man. „Hij had een revolver bij zich!”

„Maar hoe kwam u dan hier?” vroeg de jonge vrouw, den gewaanden kelner aanzierend, terwijl zij de slanke handen zenuwachtig over elkander wreef.

„Wel, mevrouw — het is mijn plicht, mij telkens te overtuigen, of alle deuren wel goed gesloten zijn!” antwoordde Raffles voor de vuist weg. „Ik vond de deur van uw appartement ongesloten, en toen ik binnen trad, zag ik een paar voeten onder het gordijn uit steken. Natuurlijk dacht ik toen dadelijk aan een inbreker, vooral, omdat ik het ledige kistje op de waschkast zag staan!”

„Maar waarom ben je — is u achter het gordijn gaan staan, mijnheer?” vroeg Grace verder.

„Omdat — omdat ik dacht, dat je man — dat — dat mijnheer Hunter er aankwam!” antwoordde de ander.

Raffles keek spottend van den een naar de ander. En ontstond een verlegen stilzwijgen.

Toen klonk de scherpe stem van Raffles, die vroeg:

„Mijnheer mag dan geen inbreker zijn, wat reeds hieruit blijkt, dat mevrouw..... hem goed schijnt te kennen, maar dan mag men toch wel vragen, wat mijnheer hier kwam uitvoeren, en waarom hij de diamanten van mijnheer Hunter in den zak had?”

Grace Hunter werd bloedrood, en de minnaar had gaarne in den grond willen zakken.

Beiden wisselden een snellen blik met elkander en schenen niet te weten, wat zij hierop moesten antwoorden.

Eindelijk stamelde Grace Hunter:

„Het heeft niets te beteekenen, kelner! Mijnheer is een vriend van mijn man — hij zou hem hier gewacht hebben — natuurlijk is hij verschrikt, toen hij gerucht hoorde, zoo laat in den avond! En daarom is hij achter het gordijn gaan staan — nu begrijp ik het heel goed — nietwaar, mijnheer Macdonald, zoo is het zeker gegaan?”

„Juist, mevrouw!” antwoordde de aangesprokene haastig. „Ik hoorde de gangdeur open gaan, en.....”

„En dit verontrustte u zoo zeer, dat gij u haastje

repje, achter het gordijn hebt verscholen en voor alle zekerheid de juweelen in uw zak hebt gestoken, uit vrees, dat een of andere ongewenschte bezoeker, bijvoorbeeld mijnheer Hunter, ze zou vinden," liet de scherp afgebeten stem van Raffles zich weder hooren. „Het is alles zoo duidelijk als glas! Mevrouw staat dus voor dezen heer in?" zoo wendde hij zich tot de echtgenoot van mijnheer Hunter, die blijkbaar op het punt had gestaan het met den echtelijken trouw niet zoo nauw te nemen.

„Volkomen!" antwoordde Grace. „Mijnheer behoort tot mijn bekenden! Geef de juweelen maar weer hier, kelner! Het is alles in orde!"

Dit nu was een uitnoodiging, welke minder aangenaam in de ooren van den Gentleman-Inbreker klonk!

En toch — hij zou er aan moeten voldoen, want op dit oogenblik was de gelegenheid niet zeer gunstig, er met de juweelen van door te gaan!

Want er naderden al weder schreden en het volgend

oogenblik stond de gérant in het vertrek, met nog een tweeden man, den chef-kelner!

Raffles dacht er nog een oogenblik aan, in allerijl heen te gaan, maar hij begreep wel, dat dit ondoenlijk was.

In minder dan een paar seconden zou het geheele hotel gealarmeerd zijn, en van alle kanten zou jacht op hem gemaakt worden.

Bovendien was hij er volstrekt niet zeker van, of de gérant niet gewapend was!

Mevrouw Hunter zette zenuwachtig „de zaak uiteen" zooals zij het liefste te noemen, aan den gérant, die de op een kier staande gangdeur had gezien, en toen binnen was gekomen.

En toen dit geschied was, moest Raffles nolens volens de juweelen wel weder te voorschijn brengen, hoe zeer het hem ook ter harte ging.

En hij moest er nog een vriendelijk gelaat ook bij trekken, daar hij volstrekt geen argwaan mocht gaande maken, wilde hij de zaak niet geheel en al bederven.

Zoekt ge een geurige cigarette?
Koopt Dubec 3.

HOOFDSTUK VIII.

De bestemming der juweelen.

Met leede oogen zag Raffles toe, hoe de juweelen weder zorgvuldig in het kistje werden gesloten, en daarop verliet hij met den gérant, den chef, en mijnheer Macdonald het vertrek, uitbundig bedankt door Grace Hunter, die er zelfs op had aangedrongen, dat hij een groote foci zou aannemen.

Op de gang stond Raffles een oogenblik in diep gepeins.

Wat zou hij doen?

De zaak opgeven, en maar naar Londen terug keeren?

Daaraan dacht hij zelfs geen seconde!

Neen, juist nu zou hij niet rusten, voor en aler de juweelen in zijn bezit waren overgegaan.

Het stond voor hem vast, dat Grace met Macdonald een afspraak had gemaakt, om met hem te vluchten, en daarvoor had de opbrengst van de juweelen moeten dienen.

Mijnheer Macdonald scheen niet tot de lieden te behooren, die door te werken het brood verdienen.

En nu was het maar de vraag, of hij die vlucht rustig moest laten plaats vinden, dan wel of hij die moest beletten.

In normale omstandigheden zou hij er geen oogenblik aan gedacht hebben, zich te bemoeien met dergelijke interne huwlijksaangelegenheden.

Maar nu lag het geval er anders toe!

Het ging nu om de juweelen, en z'n handelwijze moest uitsluitend bepaald worden door de gemakkelijkste en minst tijdroovende wijze om weder in het bezit van de kostbaarheden te komen.

Raffles stond nog over een en ander na te denken, toen hij aan het einde van de gang mijnheer Macdonald zag naderen.

De jonge man was nog altijd zeer bleek, en scheen zeer gehaast te zijn.

Hij keek eenige oogenblikken aandachtig om zich heen, en stevende toen recht op Raffles aan.

„Neem mij niet kwalijk, goede vriend!” zeide hij op fluisterenden toon, terwijl hij een schichtigen blik achter zich wierp. Zijt gij niet de kelner, die zooeven aan Gr...., aan mevrouw Hunter zulk een onbetaalbaren dienst hebt bewezen?”

„Ja, mijnheer, dat was ik!” antwoordde Raffles.

„Luister dan eens! Ik ... ik heb een zeer belangrijk gesprek met mevrouw te voeren, waarbij volstrekt geen getuigen mogen zijn. Zelfs niet ... de echtgenoot! Begrijpt gij mij?”

„U spreekt duidelijk genoeg, mijnheer!” kwam Raffles spottend.

„Nu dan, als je er voor wilt zorgen, dat wij gedurende een kwartier niet gestoord worden, ... ook niet door mijnheer Hunter, dan heb ik daar honderd francs voor over!”

„Het is in orde, mijnheer!” antwoordde de gewaande kelner met een veelbeteekenend knipoogje.

In oogwenk had Raffles begrepen, dat hij van deze ongezoekt gelegenheid gebruik moest maken.

Terwijl Macdonald haastig de deur van het vertrek weder binnen ging, hetwelk hij zooeven zeer tegen zijn zin had moeten verlaten, snelde Raffles naar een der gangtelefoons, en bracht Charly met enkele woorden op de hoogte van hetgeen was voorgevallen, terwijl hij hem tevens eenige instructies gaf.

Vervolgens vatte hij post voor de deur.

En daar had hij tijd om nogmaals den moreelen kant van de kwestie te beschouwen.

De heer Hunter was ongetwijfeld een sukkel, en als hij hem nu waarschuwde dan zou hij waarschijn-

lijk zijn vrouw dadelijk weder mede naar Londen nemen, de echtgenootte zou voor den schijn vrede sluiten, en binnen een week zou het spelletje zich herhalen, met Macdonald of met een ander.

Mevrouw Hunter scheen juist het persoontje te zijn voor zulke buitenechtelijke escapades, nu haar man zoo eensklaps schatrijk was geworden.

Misschien vond zij wel, dat dit noodzakelijk tot den „bon ton” behoorde!

Waarschuwde hij Hunter niet, dan zou het minnende paar er zoo zeker als iets er van door gaan, en de juweelen zouden natuurlijk meegaan.

De heer Hunter zou dan op tweeërlei wijze bestolen worden — van zijn vrouw en van zijn juweelen.

Het eerste interesseerde Raffles niet in het minst, maar het tweede was voor hem van groot belang.

Het zou waarschijnlijk niet zoo gemakkelijk zijn, de juweelen van Macdonald af te nemen, voor wien zij immers in den eersten tijd zijn eenige bron van inkomsten vormen.

Hij zou er zeker minder nonchalant mede omgaan als de echtgenoot zijner minnares!

Het was dus zaak, te voorkomen, dat de juweelen het hotel uitgingen, in den zak van den heer met de gele schoenen!

Nog enkele minuten dacht Raffles hier over na, en toen viel hem iets in.

Hij klopte haastig op de deur van de kamer, die aan zijn bewaking was toevertrouwd.

Daar binnen weerklonken vlugge schreden, en een onderdrukte kreet uit den mond van een vrouw.

Toen werd het stil.

Raffles bracht zijn mond naar het sleutelgat, en fluisterde nadrukkelijk:

„Doe de deur eens snel open! Ik moet u iets mededeelen! Ik ben het — de kelner!”

De deur ging op een kier open, en het witte gezicht van Grace Hunter verscheen.

Zij beefde over al haar leden.

Al die emoties waren te veel geweest voor de overspelige vrouw.

„Wat is er?” vroeg zij, de droge lippen met de tong bevochtigend.

„Uw man — die is er!” antwoordde Raffles en meteen trad hij binnen en sloot de deur weder.

Hij zag, dat de vrouw in reiscostuum was, en dat er een klein valies reeds gepakt op de tafel stond.

Haar hoed lag er reeds naast.

Van Macdonald was niets te zien.

Waarschijnlijk had hij zijn voormalige schuilplaats weder opgezocht, overdacht Raffles met een medelijdenden glimlach.

„Waar is mijn man?” vroeg Grace stotterend.

„Hij komt daar juist de trap op, mevrouw!”

„Dan moet ... dan moet je ... wat moet hij dan?” barstte zij jammerend uit.

„Ik weet maar één middel, mevrouw!” antwoordde Raffles, die optrad als een man die verstand heeft van dergelijke zaken. „Gij moet u onmiddellijk verbergen, en ik zal in dien tijd mijnheer Hunter aan de praat houden, en hem weer weg zenden.”

„Maar waar? Waar moet ik heen?”

„Er is toch wel een groote kast op uw kamer?”

„Ja, maar daar hangen kleren in!”

„Is dat alles?” vroeg Raffles. „Neem mij niet kwalijk mevrouw, maar men kan wel zien, dat gij nog niet zeer thuis zijt in dergelijke zaken! Later zal dat wel waarschijnlijk wel beter gaan!”

Hij had Grace bij den pols gegrepen en trok haar met zich mede naar het andere kleine vertrek, waar de spiegelkast stond.

Het juweelenkistje zag de Groote Onbekende dadelijk — maar van Macdonald was ook hier geen spoor te zien!

Ja toch — daar staken de gele schoenen! „Om met een dame te vluchten, mijnheer, trekt men geen gele schoenen aan, neem dit van mij aan!”

En hij sleurde den verbaasden en verschrikten Macdonald zonder meer te voorschijn.

„Als mijnheer Hunter niet bepaald ongeneeselijk gek is — en daarvoor houd ik hem niet! — dan moet hij u dadelijk zien, zoodra hij een voet in deze kamer heeft gezet!”

„Wat! Komt hij daar aan?” vroeg Macdonald, wit als een blad papier.

En hij scheen aanstalten te willen maken, weg te vluchten, maar Raffles hield hem bij een pand van zijn overjas terug en zeide:

„Zoo loopt gij den leeuw juist in den muil! Hierin! Snel! Haast u wat, of hij vermoordt u allebei!”

Onder het spreken had Raffles de deur van de spiegelkast opengerukt, en Macdonald naar binnengeduwd.

„Vlug dan toch! Ik hoor zijn stappen al!” fluisterde Raffles bevelend.

Meer dood dan levend strompelde Macdonald de diepe kast binnen.

„Nu u!” beval Raffles tot Grace.

En voor zij iets had kunnen tegenwerpen, had Raffles ook de jonge vrouw in de kast geduwd, de deur gesloten en den sleutel in het slot omgedraaid.

Met een sprong was hij bij het juweelenkistje.

Hij sloeg het deksel terug . . . . .

Het kistje was ledig!

Raffles onderdrukte een vloek.

Het was duidelijk — Macdonald had de juweelen reeds weder in zijn zak gestoken!

Raffles ijldde naar de andere kamer en greep het valies, dat nog niet gesloten was.

Hij doorzocht haastig den inhoud . . . . . geen juweelen! Daar viel hem iets in.

Hij keerde naar het boudoir terug, met opzet tamelijk hard stampend, legde zijn mond tegen het deurschot en fluisterde.

„Uw man is hiernaast, als gij de juweelen soms bij U hebt, geef ze dan onmiddellijk even, want hij komt hier en zal in het kistje kijken! Als hij ze niet vindt, en Uw valies ziet staan en Uw hoed er naast, dan zal hij zijn gevolgtrekkingen maken! Het ziet er nu al zoo verdacht uit.“

En meteen opende Raffles de deur.

Een bevende hand stak een pakje door de nauwe opening.

Onmiddellijk sloot Raffles de deur weder en opende het pakje.

De juweelen schitterden hem tegenmoet!

„Eindelijk!” kwam als een zucht over de lippen van den Gentleman-Inbreker!

Hij opende het kistje, liet er de juweelen met opzet onder luid gerinkel invallen, sloot het, nam het onder zijn arm, maakte een diepe en hoofsche buiging voor de gesloten kast, waarbinnen zich de gelieven in zulk een weinig benijdenswaardige positie bevonden, en verliet zoo snel hij kon het vertrek.

Hij sloot de gangdeur, liep snel de gang af, met het kistje in den wijden zak van zijn rok, daalde de trap af en bereikte de vestibule.

Daar kwam juist de heer Archibald Hunter aan.

Hij kreeg den étagekelner in het oog en vroeg: „Zeg eens, kelner, kun je mij ook zeggen, waar mijn vrouw is?”

De gewaande kelner dacht even na en antwoordde toen op gewichtigen toon:

„Mevrouw is zooeven uitgegaan, zij schept een luchtje.”

En hij liet den verbaasden ex-kruidenier staan en trad naar buiten.

Daar stond een groote auto gereed en Henderson zat achter het stuurwiel, terwijl Charly in den wagen zat, die snel het portier voor Raffles opende.

Een oogenblik later was de wagen weggereden, en de portier vroeg zich met eenige verwondering af, wat die kelner wel zoo blootshoofds had uit te voeren!

De geschiedenis meldt niet, hoe het verder met de minnenden is gegaan maar het staat vast, dat de heer Hunter zijn reis door Frankrijk eensklaps afbrak, en reeds den volgenden dag naar Londen terug keerde.

Het volgende aflevering (331) bevat:

De Parijsche Bandieten.

